



Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 635

GOUDEILAND

20 CENT



In zijn dolle drift liep Malory tegen den ijzerharden vuist, die hem tegen de kaak trof.

NIEUWE SERIE.

GOUDEILAND.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

De schatten van Raffles.

De zeevogels, die, bij het eerste krieken van den dag, krijschend rondvlogen boven de Koseilanden in het oostelijk gedeelte van den Indischen Oceaan, zullen wel verrast hebben opgezien, toen zij plotseling in hun midden een anderen vogel zagen opdoemen, van een schrikwekkende grootte, en die zich voortbewoog met een ongeloofelijke snelheid, waarnaast die van henzelfen volkomen in het niet verzonk.

Dit geweldige dier bewoog zich voort in zuiver oostelijke richting, en zij hadden het al zeer spoedig uit het oog verloren, en konden zich ongestoord weder wijden aan hun morgentaak, die bestond in het opsporen van voedsel voor hunne jongen.

In duizelingwekkende vaart vloog de groote vogel verder, zonder dat zijn vleugels zich bewogen, terwijl zij een machtig geluid deed hooren, dat geleeke op het gonzen van een met ongelooflijke snelheid draaiende electromotor.

Raffles 635.

Het was een vliegmaschine, die daar door 't luchtruim voortijlde op deze verlaten plek. Voor een groot gedeelte was zij van aluminium vervaardigd, dat als mat zilver glansde in de eerste stralen der zon, die zooveen boven de kim was gerezen, alleen nog maar zichtbaar voor degenen, die zich, zooals de vier luchtreizigers in de vliegmaschine op een hoogte van ruim duizend meters bevonden. In de vrij ruime kajuit bevonden zich twee menschen die wel een zeer eigenaardig contrast met elkander maakten. De eene was een man van reusachtigen lichaamsbouw, die zich slechts met de grootste voorzichtigheid kon bewegen, uit vrees, dat hij zijn hoofd tegen de zoldering, of zijn ledematen tegen de zijwanden zou stooten, waarin op regelmatige afstanden ronde kijkraampjes waren aangebracht, in vorm gelijkend op de patrijspoorten van een schip.

Die man was James Henderson, de trouwe

metgezel van de Groote Onbekende. De tweede persoon in de kajuit was een meisje, bruin gekleurd, nauwelijks zeventien jaar oud, en op een zonderlinge wijze uitgedost in een soort van linnen rokje, dat haar tot even over de knieën reikte, en dat uit een gordijntje gesneden was, dat oorspronkelijk een der venstertjes had moeten afsluiten. Haar bovenlichaam was gehuld in een mannensporthemd, waarvan de mouwen boven den elleboog waren afgeknipt. Zij had gitzwart haar, buitengewoon lang, en thans in een dikke vlecht ineengestregeld, die haar tot ver over de buiging van de knie hing.

Zij was tenger, maar buitengewoon sierlijk gebouwd, en zat stil in een hoekje neergehurkt, blijkbaar niets begrijpend van haar wijze van voortbewegen, die haar schrik moest aanjagen. Want dat meisje was Aïda, het kleine slavinnetje, hetwelk Raffles en zijn beide metgezellen Brand en Henderson slechts twee dagen tevoren bevrijd hadden uit de handen van een fanatieke priesterschare, die haar hadden willen offeren aan den god Baäl, in een zeer vreemd rijk, onbekend aan alle geleerden ter aarde, in het hartje van de Afrikaansche woestijn gelegen, en waarin Raffles en de zijnen slechts noodgedwongen waren neergedaald, toen een verschrikkelijke storm hen tijdens de reis van New-York naar de groep der Kokoseilanden volkomen uit de richting sloeg, en hen meevoerde naar streken, nog door geen enkelen westerling ooit betreden, en overigens evenmin door een Afrikaan, hetzij hij Touareg, of Nubiër, Arabier of Rifbewoner was, want dit vreemde rijk was van de overige buitenwereld volkomen afgezonderd door een machtige bergketen, van vier tot zeventuizend meter hoog, breed als de Himalaya, en volkomen onbeklimbaar, zelfs voor berggeiten en lama's, aan de eene zijde en een volkomen ontoegankelijke woestijn aan de andere, een zandvlakte waarbij vergeleken de woestijnen van Sahara en Gobi stadsparken gelijken.

Een gevaarlijke strijd had daar plaats gehad, de drie mannen waren in de macht geraakt van de heerschzuchtige, wreede koningin, die over dit onbekende, tienduizenden jaren oude rijk heerschte, en twee dagen tevoren waren zij ter elfder ure ontsnapt, met medevoering van de kleine Aïda, die zeker ter dood zou zijn gebracht, levend verbrand zou zijn geworden, als de drie vrienden zich niet over haar ontfermd hadden.

De geheele episode had een droom geleken,

en nog waren de gedachten der drie koene avonturiers vervuld van het wonderschone, het verschrikkelijke, het ongelooflijke, dat zij in die weinige dagen hadden aanschouwd, in dat verrukkelijke dal, dat zich daar ongeweten over een oppervlakte van tienduizenden vierkante kilometers uitstreckte temidden van de woeste, onbegroeide bergen, gelijk een lieflijke oase in het midden der barre zandwoestijn. En zij glimlachten als zij bedachten, hoe ontzaglijk veel moeite zich de egyptologen, aardrijkskundigen en folkloristen geven, om aan den bodem van Afrika dingen te ontdekken, die in die gezegende gewesten in overstelpenden overvloed te vinden waren, tempels en standbeelden, inscripties en gedenkstenen, obeliskken en afgodsbeelden, praalgraven — ten slotte een gansche stad, omgeven door een ontzaglijken ringmuur, met tempels en paleizen van het zuiverste marmer! Dat alles was, zooals het vierduizend jaar, zooals het waarschijnlijk een tienduizend jaar geleden was, want die stad scheen voor de eeuwigheid gebouwd te zijn, en geen ruwe stormwinden, geen vernietigende oorlogen hadden ooit iets gewijzigd aan den oorspronkelijken bouw.

Maar wie zou hen willen gelooven, als zij van dit alles verhaalden bij hun terugkeer? Zelfs de grootste geleerden, die wel wisten, hoeveel geheimen het ondoorvorschte Afrika nog bevat, zouden immers geen geloof willen hechten aan dat verhaal, dat als een sprookje klonk.

En toch, als Raffles wilde, zou hij dingen kunnen toonen, die als bewijzen zouden kunnen gelden! Want achter in de kajuit, achteloos neergezet, alsof het een waardeloos ding was, stond de zilveren schaal, tientallen eeuwen oud, tot aan den rand gevuld met de schoonste sieraden, welke Raffles bij wijze van herinnering had medegenomen uit de geheimzinnige stad met de Honderd Poorten, en aan zijn vinger schitterde de prachtige ring, dien koningin Hadriane hem had geschonken na een uur van liefde.

En nog veel meer schatten bergde de vlieg-machine — want omstreeks een week geleden was zij opgestegen, met den ganschen buit aan boord, opgeleverd door Raffles' strooptochten door de rijke stad aan de Hudson, die hij eindelijk den rug toe keerde, na een langdurigen, gevaarvollen strijd met de misdadigersbenden.

En nu lag daar de groep der Kokoseilanden op duizend meter onder hen. De groep strekt

zich uit over een afstand van een zeventigtal kilometers van het oosten naar het westen. Slechts weinige eilanden zijn bewoond. Het voornaamste eiland Keeling geheeten, Engelsch bezit, wordt aangedaan door de booten die van Colombo op de meeste zuidelijke en oostelijke havens van Australië varen. Zij verblijven er zelden langer dan den tijd, noodig om te bunkeren, want de Engelschen hebben op Keeling een reusachtig steenkolendepôt aangelegd, benevens opslagplaatsen van stookolie, in de eerste plaats ten behoeve van hunne oorlogsbodems die in deze wateren kruisen, maar ook ter voorziening van hun mailbooten die den dienst tusschen de zooveen genoemde havens onderhouden.

Het klimaat is er tropisch — dat wil zeggen dat dagen van groote hitte en volkomen droogte afwisselen met verschrikkelijke slagregens, die somtijds een week en langer aanhouden. De plantengroei is er weelderig, behalve op de kleine eilanden, en de gansche groep is van vulkanischen oorsprong, terwijl gedurende duizenden eeuwen de koraaldiertjes hebben gezorgd voor uitbreiding van de groep, door de vorming van zoogenaamde atols.

Ten slotte is Keeling ook een strafkolonie, waarheen degenen worden gedeporteerd, die in de kolonies van Australië niet thuis behooren. Er is een staf van Engelsche bestuursambten, uit den aard der zaak klein, en het moeten mannen met sterke karakters zijn, die het daar jarenlang uithouden, alleen aangewezen op zichzelf, zonder ander vermaak dan hun sociëteit en visschen, en met geen ander gezelschap dan de inheemsche bevolking, een gemengd ras, een kruising van Soendaneezen en Australiërs. De eilanden liggen tamelijk ver uit elkander en zijn weinig in getal. Het krioelt er meestal van haaien, en van een groote soort visschen die weinig minder vraatzuchtig zijn.

Zoodanig was de eilandengroep, die Raffles had uitverkoren, om er den in New-York bijeengebrachten buit te gaan verbergen.

Weliswaar werd Keeling eenmaal in de week door een schip aangedaan, maar op dit oogenblik was er heinde en ver geen enkel vaartuig te bespeuren met uitzondering van de scheepjes, die door de bevolking van Keeling worden gebruikt om de vischvangst uit te oefenen, tamelijk stevige prauwen, met palmbladeren bekleed, waarmede zij zeer handig omgaan, en die een latijnsch zeil voeren, dat eveneens uit gedroogde palmbladeren is ge-

vlochten, en met kokosvezels wordt saamge-naaid.

Op dit oogenblik zat Raffles zelf aan het kleine stuurwiel en Brand was naast hem gezeten.

Het duurde niet lang of de vliegmaschine was met verbijsterende snelheid over Keeling heengevlogen, op zoo'n groote hoogte dat zelfs de beste kijker de Typhoon niet zou hebben kunnen ontdekken, en nu verminderde Raffles de snelheid aanzienlijk tot zij niet meer bedroeg dan ruim 100 kilometer, en begon in een groote cirkel naar de oppervlakte van de diepblauwe zee te dalen.

Hij had zich het meest oostelijk gelegen eilandje uitgekozen, rotsachtig, van een grilligen vorm, niet meer dan zeven kilometer lang en nauwelijks vier breed, hetwelk door een zee-arm ter breedte van vijf mijlen van het dichtstbijzijnde eiland was gescheiden, en niet zoo dor, bar en verlaten was, of er had zich toch nog een plantengroei ontwikkeld. Er groeide een soort stoppelig gras, veel gelijkend op het gras in de Australische Karoo, er stonden hier en daar boomen met breede, platte kruinen, en enkele boschjes vormden een welkome afleiding voor het oog, dat weidde over grijs gesteente, zonder eenig grassprietje.

Dat kleine eilandje bezat zelfs een miniatuur berg, geen vijf-honderd meter hoog met tamelijk steile wanden, en in den goede tijd van het jaar zorgde de regen voor het voeden van een bergstroompje, dat zich in grillige bochten omlaag spoedde, en uitliep in een soort van popperig klein meertje, weinig beter dan een heel groote vijver.

Toen Raffles de vliegmaschine tot op acht-honderd meter had laten dalen, bemerkte Brand tot zijn genoegen dat het meer nog niet door de zon was uitgedroogd en vrij wat water bevatte. En dat water kon alleen maar verdampen, wegvloeien kon het niet, want daartoe was de bodem te steenachtig.

Raffles had de plek reeds bij een vroegere gelegenheid onderzocht, en hij behoefde dus niet lang te aarzelen bij de keuze van een gunstig landingsterrein.

Aan den zuidelijken voet van het bergje strekte zich een grasvlakte uit, die ruimte in overvloed bood voor de vliegmaschine, die enkele minuten later, na het beschrijven van een sierlijken boog, zachtjes neerstreek, uitrolde, en stil stond, nadat de remspoor was neergedrukt.

Zoo spoedig zij konden klauterden de drie mannen uit de machine, en hielpen Aïda, die

met verschrikte oogen rondzag, om op haar beurt dat vreemde toestel te verlaten waarin zij zich geen oogenblik op haar gemak had gevoeld.

Raffles vatte de kleine, bruine hand, en zeide glimlachend:

„Nu behoef je niet meer bevreesd te zijn, kleine Aïda! Het is hier weliswaar niet zoo schoon als in het land van je geboorte — maar het is er ook niet zoo gevaarlijk! Hier zijn geen Baälpriesters die je zouden kunnen achterhalen. Heb nog wat geduld, en wij zullen je brengen naar een plek, waar je het goed zult kunnen hebben, en waar je nog gelukkig zult worden!”

„Neem haar vooral niet mee naar Londen — binnen een jaar zou zij variété zangeres zijn,” zeide Brand. „En dat denkbeeld zou ik ondragelijk vinden. Zij — de dochter van een Afrikaansch vorst, uit een streek, die niemand kent op de planken van een variété-theater!”

„Stel je maar gerust Brand — daar is geen sprake van,” zeide Raffles. „Wij zullen haar weer naar Afrika brengen, zoodra hier alles is afgeloopen. Ik weet zeker dat zij in ons kille, koude Londen met haar grijze luchten, haar mist, haar ontzettend lawaai spoedig zou omkomen, wegwijnen als een vogeltje, een lijster in een kooi! Zij moet zon hebben en warmte, kleuren en haar eigen primitieve volk!”

Raffles ging voort, terwijl hij nu weder de taal gebruikte waarin Aïda zich steeds had uitgedrukt, een taal, die zeer veel geleek op het oude Assyrisch idiom: „nietwaar, Aïda, je wilt toch graag naar je eigen land?”

„Ja heer, als het mogelijk is,” antwoordde het meisje met het schitterende oogen. „Het is waar, dat mijn vader dood is, en dat ik tien jaren als slavine heb gewoond in het rijk van koningin Hadriane — maar ik zou toch niet kunnen sterven, voor ik mijn eigen land heb teruggezien, waar de palmen hooger zijn dan elders, waar het water gelijkt op kristal, waar de vogels zulke lange staarten hebben, die zij kunnen uitspreiden als waaiers, en waar bloemen groeien, zoo mooi als ik ze nooit meer heb gezien!”

Raffles had haar de hand op het hoofd gelegd, en zeide ernstig:

„Als het kan, Aïda, dan zullen wij je daarheen voeren. Maar bedenk wel dat niemand van je familie daar misschien meer is! Wij zullen echter vrienden van je zoeken, en zij zullen voor je zorgen. Een knaap zal komen, die

je kleine hartje voor zich wint, en je zult heel gelukkig zijn!”

„En zult ge mij dan vaak komen bezoeken heer?” vroeg het meisje, haar donkere gazellenoogen vragend op Raffles richtend.

„Misschien, Aïda, dat kan niemand zeggen! En nu spoedig aan het werk gegaan vrienden, want hoe eerder wij een goede plek hebben gevonden en alles in veiligheid hebben gebracht, hoe beter het is! Spoedig zou het ook te warm worden om iets te doen. Dus snel ontbeten, Henderson, en dan aan den arbeid!”

De reus ging zijn provisiekast eens inspecteren, die nog een flinken voorraad bleek te bevatten, ofschoon het met de eieren slecht gesteld was, en diende een kwartier later een ontbijt op, bestaande uit geroosterd brood, sardienes, kaas, thee, en wat vruchten bij wijze van dessert. Het was geen vorstelijke maaltijd, maar de drie mannen en het meisje hadden honger, en men weet dat die zelfs rauwe boonen zoet maakt. Alles verdween tot den laatsten kruimel, en nu werden er dadelijk maatregelen genomen om tot het verbergen van Raffles' schatten over te gaan.

De berg, aan welks voet de Typhoon was neergestreken verhieft zich op het oostelijke uiteinde van het eiland, en de noordelijke helling daalde bijna rechtstandig in zee af. De kust was hier zeer rotsachtig, grillig gevormd, en overal verhieven zich rotsspitsen, en bij vloed brak de zee met woedend geweld op die klippen, en zette ze bijna geheel onder water.

Meer landwaarts strekt zich een rij van dezelfde rotsen uit, van tien tot dertig meter hoog, die zelfs bij den hoogsten stormwind droog bleven, en Raffles was van plan, in een van de door de natuur gevormde holen zijn schatten onder te brengen. Alles wat waarde had, werd uit de vliegmaschine gehaald.

Reeds in New-York had Raffles stevige blikken doozen laten maken, die luchtdicht waren af te sluiten, en dus bestand waren zoowel tegen den invloed van het zeewater als van schadelijke dampen en het ongewenscht bezoek van insecten en knaagdieren en daarin waren de bankbiljetten, effecten en andere papieren schatten geborgen. Het goud, in staven, gemunt en ongemunt, was geborgen in sterke houten kisten met ijzer stevig beslagen, en de juweelen waren veilig vervat in kleinere kistjes van ijzer, gewone geldkistjes, zooals men ze in iederen smidswinkel kan koopen. Maar die ijzeren dingen bevatten aan juweelen van allerlei aard een waarde van bijna een millioen dollar!

De hoofdsieraden, de oorhangers, halskettingen, ringen en armbanden van koningin Hadriane werden erbij gevoegd, en alles werd naar den voet van de lage rotsen gedragen, die als het ware de lijfwacht vormden van den berg, toen Brand een zachten uitroep deed hooren, en met uitgestreken vinger naar zee wees.

Raffles keek een oogenblik in die richting, en fronste de wenkbrauwen. Hij begreep volstrekt niet wat een schip op dit tijdstip en zeker niet op deze plek van den Oceaan te zoeken had.

Hij ging haastig zijn kijker halen, keerde terug naar zijn metgezellen, zette zich wijdbeens op het rotsige strand en bracht het instrument voor de oogen.

Zijn gelaat had een strakke uitdrukking en zijn stem klonk ernstig toen hij het instrument langzaam weder liet zakken en zeide:

„Zeeschuimers! Zij hebben zooeven de zwarte vlag geheschen, met de gekruiste doodsbeenderen, en zij maken jacht op een Amerikaansch plezierjacht!”

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De kapers.

Een oogenblik bleven de drie mannen zonder een woord te spreken naar het geheimzinnige schip kijken met zijn sombere vlag in top dat daar op bijna drie mijlen uit de kust snel de blauwe golven doorsneed en klaarblijkelijk recht aanhield op een witgeschilderd jacht, blijkbaar een motorkruiser, dat zooeven juist een klein zeil had bijgezet, waarschijnlijk in de flauwe hoop, aldus te kunnen ontkomen aan het kaperschip, dat goed was uitgerust voor zijn taak, want het werd door stoomvermogen voortbewogen, en bovendien had het twee masten, zoodat het veel tuig kon voeren.

Op dit oogenblik had het alle zeilen bijgezet, die bol stonden onder den druk van den

wind, en wat den waren aard van het vaartuig betrof, daaraan kon zelfs een leek niet twijfelen. Hoog boven in den masttop woei een groote, zwarte vlag, in het midden was een doodskop geschilderd met daaronder twee gekruiste doodsbeenderen. Sedert de middeleeuwen schijnen de kapers, die nog altijd de zeeën van het oostelijk halfmond onveilig maken, dit onheilspellende symbool trouw te zijn gebleven. Men ziet het nog steeds op de zwarte, driehoekige vlaggen der Chineesche zeeroovers, zoowel als op de vlaggen in den vorm van een kris der Maleische zeeschuimers.

Maar dit vaartuig behoorde waarschijnlijk noch tot de eene noch tot de andere soort, want de vlag was vierkant. Van een natievlag

was natuurlijk niets te bespeuren. Het schip, rank gebouwd, met een spitsen boeg, scheen buitengewoon hard te loopen, want Raffles kon door zijn kijker duidelijk de lange streep helder wit zog zien, die het vaartuig in zijn snelle vaart achter zich aantrok.

Wat het ongelukkige jacht betreft, het was duidelijk te zien, dat het alles in het werk stelde, om den aanvaller te ontloopen, en het was daar misschien ook snel genoeg voor maar het had helaas de omstandigheden tegen zich. Het kaperschip was al te spoedig komen opdagen, had een gunstige positie gekozen bovenwinds van den kruiser, die dus aan zijn zeil niets had.

Daarenboven kon de kruiser niet zijn volle snelheid ontwikkelen, door zijn geheelen bouw maar in de eerste plaats, omdat de wateren vol gevaren waren op die plek, omdat er zich onder de oppervlakte tal van verraderlijke klippen bevonden, en omdat men hier het vaarwater zeer goed moest kennen, om die klippen en zandplaten te ontgaan. De kapitein van het kaperschip kende ze, die van den kruiser scheen ze niet te kennen, of althans niet in voldoende mate, zoodat hij een voorzichtigheid in acht moest nemen, die zijn snelheid nadeelig beïnvloedde.

De kaper had zoodanig gemanoevreerd, dat het jacht ook geen kans zag naar de open zee te ontkomen, waar misschien zijn snelheid het op den duur had gewonnen. Hij drong als het ware den witten kruiser hoe langer hoe meer naar de kust van dat onbewoonde eiland, en sneed het den pas af. Het was van hier moeilijk te zien, maar het was ook waarschijnlijk, dat de kaper kanonnen voerde, een paar stukken snelvuurgeschut, die spoedig een einde zouden hebben gemaakt aan iedere poging tot verzet.

Na een paar minuten zwijgend te hebben toegekeken, en toen hij zag dat het witte jacht den strijd spoedig zou moeten opgeven, barstte Henderson uit:

„Maar mylord, moeten wij die ongelukkigen niet te hulp komen?”

Raffles wendde zich langzaam naar den reus om en vroeg zacht:

„Het middel, James?”

Daarop moest Henderson het antwoord schuldig blijven.

Inderdaad, hoe zou het mogelijk zijn, de menschen daarginds te hulp te komen? Een vaartuig bezaten zij niet, de vliegmaschine was niet geschikt om er mee op het water neer te strijken, en al was dat wel zoo geweest — een

enkele goedgegemikte granaat zou de ranke machine versplinterd hebben. Men kon er mee opstijgen, maar het zou bij een onvruchtbare bedreiging moeten blijven, die alleen maar nadeelige gevolgen kon hebben.

Het was een ellendig denkbeeld, maar er was nu eenmaal niets anders aan te doen, de drie mannen moesten werkeloos toezien, hoe de zeeschuimers hun werk voltooiden. En het drama voltrok zich sneller, dan zij vermoed hadden.

Een klein wit rookwolkje teekende zich scherp af tegen de zwarte romp van den kaper, een vuurstraal flitste erdoor, en een ondeelbaar oogenblik later donderde een kanonschot over de golven, dat als een waarschuwing bedoeld was. Want de granaat vloog over den kruiser heen, en viel een kilometer verder in zee, een fontein van water omhoog zendend.

De kapitein van den kruiser scheen in te zien, dat ieder verzet hopeloos was, en dat hij zonder eenig nut niet alleen zijn schip maar ook het leven van alle opvarenden zou opofferen, als hij trachtte te vluchten.

„Ik vind die zeeschuimers buitengewoon brutaal!” riep Brand uit, die beurtelings bleek en rood werd, van woede en ontzetting.

„Waarom?” vroeg Raffles, nog altijd door zijn kijker turend!

„Waarom? Omdat zij dit durven doen, zoo dicht bij Keeling, en zoo dicht bij een scheepsroute.”

„Het is maar wat je dichtbij noemt, Brand! Wij hooren hier het schot, en dat is geen wonder, maar dat men het op Keeling zou hooren is volkomen onmogelijk. Er zijn wel drie eilanden tusschen, en dan nog eens dertig mijlen zee! Het zou wat anders zijn, als zij marinegeschut gebruikten, dat granaten afvuurt van vijf en dertig centimeter! Maar dit zijn maar kleine dingen, en ik kan door den kijker duidelijk hun geschut zien. Het bestaat uit vier snelvuurkanonnen, zooals men ze gebruikte op de Amerikaansche duikbootjagers, en die een granaat van 7,5 centimeter afvuren! En wat de scheepsroute aangaat, alle schepen varen ten westen van Keeling voorbij, en hebben hier volstrekt niets te zoeken. Maar wat doet hij nu?”

Raffles had dezen uitroep geslaakt, omdat zijn scherp oog bespeurd had, dat de kaper, die nu omstreeks vijf kabellengten van het witte jacht aflag, en bezig was zijn zeilen te strijken, met zijn vlaggen seinde.

Hij bracht snel den kijker weer aan het oog, tuurde er even door en zeide toen:

„Zij seinen, dat het jacht een boot moet uitzetten en den eigenaar, diens vrouw en dochter, zijn broeder, en twee voorname gasten moet zenden!”

„Die wil hij zeker als gijselaars houden!” riep Henderson uit, die daar met gebalde vuisten stond toe te kijken, en veel lust scheen te hebben, zich in zee te werpen, en, ondanks de aanwezigheid van de wraakzuchtige haaien, den afstand zwemmend af te leggen, en geheel alleen die kapers mores te leeren!

De beide schepen hadden hunne machines blijkbaar stilgezet, en het opkomend getij dreef ze zachtjes naar land, waarvan zij thans ongeveer twee mijlen verwijderd waren.

Men kon reeds nu met het bloote oog zien hoe een van de vier sloepen van den kruiser werd uitgezet, waarin zes of acht personen hadden plaatsgenomen, allen in het wit gekleed, benevens een viertal matrozen, die de sloep met krachtige slagen naar den kaper roeiden.

„Zij toonen tenminste geen vrees! Zij roeien als bij een parade! Ik durf wedden dat het Engelschen zijn,” riep Henderson opgewonden uit.

„Het spijt me, James, dat ik je chauvinisme een slag moet toebrengen,” zeide Raffles met een fijn glimlachje, „dat ik je al zoo dikwijls kwalijk heb genomen, maar dat jacht is niet Engelsch! Het voert een Amerikaansche vlag. Wij hebben hier zeker te doen met een schatrijken Yankee, die met een zeewaardig motorjacht een tochje rondom de wereld maakt! Ik geloof dat die kruiser op zijn minst 260 ton meet, zoo niet meer!”

Intusschen waren er geen tien minuten verlopen, of reeds lag de sloep langszij van den kaper. Daar werd een valreep uitgezet, en zeer duidelijk kon men achtereenvolgens vier mannen en twee vrouwen naar boven zien klauteren, terwijl wel twintig of nog meer mannen over de reeling van het kaperschip hingen, aan de zijde waar de sloep lag, waarschijnlijk allen gewapend, en toezien dat er geen bedrog plaats vond.

„Hadden die Amerikanen maar een bom meegenomen, om de heele geschiedenis in de lucht te laten vliegen!” riep Henderson woedend uit.

„Een voortreffelijke oplossing James,” zeide Raffles koeltjes. „Je weet niet hoe graag ik naar jouw raadgevingen luister. Op die manier zou er inderdaad spoedig een einde aan

de zaak zijn gemaakt. En het valt te betreuren, dat Amerikaansche multimillionairs niet de gewoonte hebben, aan boord van hun jacht met de zakken van hun colbertje vol helsche machines te loopen.”

Op dat oogenblik waren de zes personen op het dek van den kaper overgegaan, waar zij dadelijk omringd schenen te worden door een groep zeeschuimers.

Er werd iets geroepen tot de mannen in de sloep. Een hunner was opgestaan, en had het touw van de valreep gegrepen. Er klonk een revolvershot, nauwelijks te vernemen op dien afstand, de man liet het touw los, en viel ruggelings op den bodem van de boot. De sloep maakte zich los, toen haastig een der in het wit gekleede mannen naar de verschansing was geloopt en iets had geroepen, en twee der matrozen roeiden haar terug naar den kruiser, terwijl de derde zich bemoeide met zijn gewonden makker.

„De beesten!” bromde Henderson tusschen de tanden! „En niets te kunnen doen!”

„Het is vreeselijk, James, maar — wij zijn machteloos!” zeide Brand zacht. „Wij hebben geen enkel middel om die ongelukkigen te redden. Onze verstdragende wapens zijn onze geweren, en zelfs daarmee zouden wij op dien afstand volstrekt niets uitrichten. Wij zouden ons kunnen vertoonen met onze vlieg-machine en de kapers zouden ons alleen maar uitlachen. Zij zouden spoedig genoeg bemerken, dat wij niet in staat zijn, hen eenig kwaad te berokkenen!”

„Maar mijnheer Brand, wij zouden naar Keeling kunnen vliegen, waar wij binnen tien minuten zouden zijn, en daar de Engelsche autoriteiten kunnen waarschuwen!” riep Henderson uit.

Raffles wendde zich snel naar Henderson om, en zeide:

„Dat plan is uitstekend, James! En geloof ook maar dat ik het reeds lang ten uitvoer zou hebben gebracht, als het iets kon baten! Maar je vergeet één ding! Ten eerste bevindt zich te Keeling op dit oogenblik geen enkel oorlogsschip, zelfs geen torpedojager! Wat wij daar hebben is een tweetal met een enkel snelvuurkanonnetje bewapende motorbarkassen, die ieder tien man aan boord hebben, en die bestemd zijn voor den politiedienst.”

„Maar als die twee maar komen, mylord, dan kunnen zij die roovers schrik genoeg inboezemen, om hen te verjagen!”

„Ik betwijfel het, James,” hernam Raffles hoofdschuddend. „Maar al was het wel zoo,

dan vergeet je nog altijd, dat de afstanden voor mijn vliegmaschine en voor een logge politieboot niet dezelfde zijn! Ik zou binnen tien minuten door de lucht gaan, maar zij zouden twee uren op zijn minst noodig hebben, den afstand af te leggen, verondersteld natuurlijk, dat wij de politiebooten toevallig juist op hun standplaatsen aantreffen!"

Henderson stampvoette van woede, en het gevoel van machteloosheid dreef hem de tranen in de oogen. Hij begreep wel dat Raffles volkomen gelijk had, dat een politieboot geen vliegmaschine is, dat zij zelfs een snelheid van veertig kilometer per uur zouden moeten kunnen bereiken, als zij den afstand binnen twee uren wilden afleggen, en dat zij zeker heel wat minder snel zouden zijn, en toch was het hem bijna onmogelijk, werkloos te blijven toezien.

Hij had nu eenmaal niet de stalen zenuwen van Raffles, die alles wilde ondernemen wat menschelijkerwijs gesproken mogelijk was, maar die ook niet jammerde en nuttelooze klachten slaakte, als hij bemerkte dat de omstandigheden sterker waren dan hij.

Het volgende geschiedde in minder dan een half uur tijd.

De sloep van den kruiser was ongeveer halverwege, toen ook aan boord van den kaper die op zijn minst tachtig koppen scheen te voeren, tegelijkertijd twee groote booten werden uitgezet, ieder met zes mannen bemand. Alles ging ordelijk en snel in zijn werk.

De sloepen staken van den kaper af, de riemen plonsden in het water, en vijf minuten later klauterden de kapers vlug als apen op het lage dek van den kruiser, en verspreidden zich in alle richtingen.

Tot tweemaal toe hoorde men een revolverschot kraken.

Het was duidelijk dat zij op dat oogenblik het schip naar kostbaarheden doorzochten, en alles neerschoten wat zich durfde te verzetten.

Zij keerden terug, beladen met buit, schreepten zich weer in, en voeren terug.

En de sloepen waren nog nauwelijks in de davits bevestigd, of snel achter elkander klonken drie, vier kanonschoten.

Het jacht scheen te trillen als een gewond dier, en begon bijna onmiddellijk te zinken.

Twee van de granaten hadden het onder de waterlijn getroffen.

Het maakte zoo snel water, dat binnen vijf minuten het dek bijna gelijk kwam met den waterspiegel.

Doodsbleek en onbewegelijk keken de drie mannen toe, onmachtig om iets te doen, ten-einde dit drama in de verte te voorkomen.

Zij zagen hoe de opvarenden van het jacht in den grootsten angst heen en weer liepen, en hoe zij poogden, de sloepen uit te zetten.

Maar de kruiser maakte sterk slagzij, en het was onmogelijk, de twee sloepen aan bakboord in zee neer te laten. Aan stuurboord bleek nog maar een boot bruikbaar te zijn, want de tweede was dadelijk onder water gekomen en volgelopen.

Er werd gevochten om in die laatste boot te komen, en door zijn kijker zag Raffles, die met opeengeklemden tanden toezag, hoe zelfs vrouwen worstelden woedend als tijgers, om een plaats te bemachtigen in de sloep.

Het waren omstreeks twaalf menschen, die daar om hun behoud vochten.

Henderson had met een woeste beweging zijn jas afgeworpen en zijn zware laarzen uitgeschoot.

„Wat wil je doen James?" vroeg Raffles op strengen toon.

„Er heen zwemmen, hen redden, mylord! Het is niet langer aan te zien!" kreet Henderson op een toon van wanhoop.

„En ik verbied het je!" riep Raffles met stemverheffing. „Wat je doen wilt is krankzinnigheid, het is de daad van een gek! Je zoudt een half uur noodig hebben om tegen het getij in, daarheen te zwemmen. En je zoudt zelfs geen tiende deel van dien afstand hebben kunnen afleggen, of reeds zouden de haaien je gegrepen hebben. En wat zou je willen doen, verondersteld dat je de plek bereikte? Die laatste boot nog meer bezwaren door jouw gewicht? Zie je niet dat ze reeds overvuld is?"

Henderson boog het hoofd, niet in staat om te spreken, en bleeker nog dan Raffles, die tot hem gesproken had. Hij besefte dat het werkelijk krankzinnig was, wat hij wilde ondernemen — maar hij kon er niets aan doen — de aandrang om te helpen was sterker dan alles. Het was verschrikkelijk, hier veilig te staan, terwijl die ongelukkigen daar om het kostbare leven worstelden.

Binnen enkele minuten was alles afgelopen.

De golven sloegen reeds samen over het dek van het Amerikaansche jacht, nog voor de laatste sloep, die eigenlijk maar acht personen kon bevatten, goed en wel vrij was van de takels.

Het was duidelijk te zien, hoe degenen die

zich een plaats hadden weten te veroveren, drie of vier ongelukkigen, die de sloep dreigden te doen zinken door hun gewicht overboord wierpen, of met de roeiriemen op het hoofd sloegen, opdat zij het dolboord zouden loslaten, waaraan zij zich met wanhopige kracht schenen vast te klemmen.

Eindelijk wist de boot zich vrij te maken, en buiten de kolk te geraken, veroorzaakt door het snelle zinken van het motorjacht.

Wanhopig begonnen de schipbreukelingen te roeien om zich van de noodlottige plek te verwijderen.

Zij bevonden zich toen nauwelijks een mijl van de kust.

Reeds konden zij zich wanen in veiligheid

te zijn, toen opnieuw het snelvuurkanon zich deed hooren.

Een granaat viel op een halve kabellengte afstand van de boot in het water.

Nog wanhopiger, nog woester, rukten de mannen aan de riemen.

Ten tweede male rolde de donder van het geschut over de golven.

De tweede granaat trof de boot midscheeps. Zij spleet als het ware in tweeën. En alles verdween, sloep en bemanning, in een warrelling van schuim, rondvliegende stukken hout, en de ontzaglijke rugvingen van monsterachtige haaien die eensklaps van alle kanten waren komen opdagen. . . .

DERDE HOOFDSTUK.

De landing.

De drie mannen en het meisje hadden bijna tegelijkertijd een kreet van ontzetting en afschuw doen hooren, toen zij de machteloze getuigen moesten zijn van dat verschrikkelijke schouwspel dat zich binnen zulk een korten tijd had voltrokken.

Het gelaat van Raffles leek uit marmer gehouwen, en het was verschrikkelijk om aan te zien, toen hij met half verstikte stem sprak:

„O, zij zullen er voor boeten, dat zweer ik! Zij zullen het betalen, en met woekerrente!”

Henderson, sidderend over het geheele lichaam was op zijn knieën neergezonken en het leek alsof hij bad, terwijl zijn geheele, machtige lichaam schokte, en hij zijn groote handen krampachtig in elkander geslagen had. Wat Aïda betreft, het meisje had op verren afstand toegezien, zonder een enkel woord te spreken, en nu leunde zij half bewusteloos tegen de rots, vervuld van afgrijzen.

Raffles was de eerste die weder tot zich zelf en tot het besef van den toestand kwam.

Hij had gezien hoe het kaperschip de kust langzaam nog wat naderde, tot verder gaan onmogelijk werd, en toen had zijn scherp oor

den klank opgevangen van het gangspil, dat in beweging wordt gebracht, en het ratelende van de ankerkettingen door de kluisgaten.

Het was duidelijk — de kaper ging voor anker, en zeker niet voor lang, anders zou hij gewis deze gevaarlijke ankerplaats niet hebben gekozen, maar liever om het eiland zijn heengevaren, om de kleine haven op te zoeken, een soort van diepe kreek op de westelijke kust van het eiland gelegen.

„Brengt snel de schat in de rotsspleet,” beval Raffles kortaf. „Ik geloof dat zij gaan landen.”

Zonder een woord te spreken gehoorzaamden de beide mannen, terwijl Raffles, die een schuilplaats gezocht had achter een der klippen, het vaartuig in het oog hield.

De kaper had zes sloepen aan boord, en bovendien nog een jager, die boven den achterspiegel hing.

Al die booten werden uitgezet, op den jager na, en werden bemand met acht tot tien manschappen. Over twee der booten werden de gevangenen verdeeld. Zij werden neergelaten, de roeiers grepen de riemen, en de sloepen

kwamen recht aanhouden op de plek waar Raffles en zijn vrienden zich bevonden.

Binnen een kwartier zouden zij den kleinen inham zijn binnengeloopen, waar het strand zacht glooiend in zee afdaalde.

Maar reeds hadden Henderson en Brand de kisten en doozen veilig in de rotsspleet gebracht en die zorgvuldig met los gesteente en struikgewas aan het oog onttrokken.

„Hiermede moeten wij voorloopig volstaan,” zeide Raffles ernstig. „Wij hebben nu aan andere dingen te denken. Wat zoeven geschiedde, dat kon geen sterfelijk mensch voorkomen, maar wij zullen alles in het werk stellen, althans het leven van die zes ongelukkigen te redden, en die laffe schurken naar behooren te straffen! Het ergste is — ik geloof niet eens dat het louter Chineezen of Maleiers zijn maar Europeanen!”

„Zij zullen binnen tien minuten hier zijn, Edward. Als zij de vliegmaschine in het oog krijgen...” begon Brand.

„Wij zullen haar laten waar zij is — tot het uiterste oogenblik, Brand! Gelukkig is zij niet zoo gemakkelijk te zien van de plek, waar de booten waarschijnlijk zullen landen. Maar wij zelve moeten ons terugtrekken, hoe eerder hoe beter, voor zij ons gezien hebben!”

„Zonder dat ontuig op een lading lood te onthalen, mylord?” riep Henderson uit, die bijna niet in staat was zichzelf te beheerschen.

„Je hoeft niets te vreezen, James — ik zeg je nog eens dat die ellendelingen loon naar werken zullen krijgen!” antwoordde Raffles kortaf. „Het zou echter gelijk staan met zelfmoord, thans te willen gaan vuren. Er komen nu wel zestig mannen hierheen, natuurlijk allen gewapend, en al stellen wij ons nog zoo goed op — zij zullen ons in het oog krijgen, en ons door hun overmacht verpletteren! Uitstel is geen afstel — laten zij maar eerst aan land komen! Wij zouden bovendien misschien de gevangenen kunnen raken, of zij zouden in hun woede de ongelukkigen op slag kunnen dooden, en dan waren wij niets verder gekomen! Kom spoedig mede, voor het te laat is!”

Bukkend, zich zoo klein mogelijk makend, en onder het loopen zooveel doenlijk alle sporen uitwisschend, die zij hadden achtergelaten bij hun tocht met den schat van de vliegmaschine naar de rotsen, bewogen de drie mannen zich haastig voort, in de richting van het grasveld, dat zich uitstrekke achter den gordel van steenachtige heuvels, die het vliegtuig ge-

lukkig voorloopig moest onttrekken aan de blikken der zeeschuimers.

Ook Aïda scheen instinctmatig te begrijpen, welk gevaar er dreigde, en dicht naast Raffles sloop zij als een sierlijke panterkat door het lage gras, zonder dat de doorns en de snijden-de kanten der scherpe grasstengels haar in het minst schenen te deren.

Spoedig hadden zij den gordel van heuvelen bereikt, zochten een doorgang, vonden een soort van bergpas in miniatuur, trokken er door, en zouden de grasvlakte betreden, waar de machine te wachten stond, toen Raffles zich tot Brand wendde, en tot hem zeide:

„Jij kunt het vlugst loopen, en je bent ook de kleinste van ons. Keer terug, zoek je een goede observatiepost, vertoon je vooral niet, want bedenk dat ons behoud en dat van de ongelukkige gevangenen van jouw voorzichtigheid zal afhangen, en kom ons dan melden wat de schurken uitrichten. Wanneer je gelooft dat ze voornemens koesteren, zich naar de grasvlakte te begeven dan kom je ons natuurlijk waarschuwen, zoo snel je beenen je maar willen dragen.”

Brand knikte, zonder iets te zeggen, hij keerde op zijn schreden terug, na zijn geweer aan Henderson te hebben gegeven, dat hem toch maar tot last zou zijn, en dat hij toch niet zou mogen gebruiken.

Als een gems van klip tot klip springend steeg hij hooger, tot hij bijna den top van den heuvelklip bereikt had.

Hij had nu een zeer ver uitzicht, aan de eene zijde, achter zich, tot aan het andere uiteinde van het grasveld, de natuurlijke weide, in welker midden ongeveer de vliegmaschine als een sierlijke libel rustte, en aan den anderen kant, voor zich, een groot gedeelte van de zee, en het dreigende kaperschip stil voor anker liggend op een afstand van omstreeks een halve mijl, en reeds zeer dicht bij de kust de zes sloepen, die een gunstige ligplaats schenen te zoeken.

Die plek was hoogstens een kwartier loopen over een vlak terrein verwijderd, van het punt, waar Brand een schuilplaats had gezocht. En duidelijk kon hij alle bewegingen der zeeroovers volgen door gebruik te maken van zijn verreijker.

De meesten hunner hadden een blanke huidskleur, waren althans westerlingen, want hun huid was verbrand door de zon der keerkningen. Er waren echter ook kleurlingen bij, en twee of drie negers.

De mannen waren op verschillende wijze

gekleed, en vruchteloos zocht men naar de ouderwetsche, romantische zeerooverskleedij — de hooge kaplaarzen, de roode hoofddoek, in den nek vastgeknoopt, de punthoed met groote randen, en het korte, fluweelen wambuis. De kerels droegen nuchtere colbertjes, of versleten truien, zooals men ze in de gymnastieklokalen ziet dragen, wijde broeken, sommige hadden laarzen aan tot aan de knie, andere weer droegen in plaats daarvan hooge fietskappen, deze waren met sportpetten getooid, en anderen droegen deukhoeden met breede randen, zooals de Canadeesche cowboys ze dragen.

Maar allen hadden zij dit met elkander gemeen, dat zij een lederen gordel droegen, waarin aan de eene zijde een breed mes, aan de andere hun revolvertasch was bevestigd.

Geweren hadden er maar enkelen. Het was duidelijk dat zij niet in het minst verwachtten, van deze wapens gebruik te moeten maken. Klaarblijkelijk kenden zij het eiland, en dat moest een gelukkige omstandigheid worden geacht, want wie weet, zou de nieuwsgierigheid hen hebben kunnen drijven, eens een kijkje te gaan nemen aan gene zijde van den gordel van heuvels, die het eigenlijke strand afsloot van het binnenste van het eiland.

De zeeschuimers schenen het op dit oogenblik zeer druk te hebben en tamelijk opgewonden te zijn, want zij gebaarden heftig, en schenen het over een of andere zaak niet met elkander eens te zijn.

Eindelijk lagen de booten stil.

De ontscheping begon.

Een stomp tegen de schouders deed de gevangenen opstaan, en zij waren verplicht, over boord te stappen, en door een halve voet water naar de kust te waden. Een der mannen in het wit scheen het jonge meisje te willen helpen dat half bewusteloos van schrik en ontzetting scheen te zijn, maar hij werd ruw van haar afgetrokken, een der schelmen tilde haar als een veertje op en droeg haar, terwijl zij zwaar in zijn armen hing, naar het strand.

Enkele minuten later hadden allen voet aan land gezet, met uitzondering van de zes mannen, die waren achtergelaten om de sloepen voor afdrijven te beschutten.

Brand zag hoe er eenige voorwerpen op het strand werden neergeworpen, en wel eenigszins tot zijn verwondering, meende hij daarin tentzeilen en palen te herkennen, eenig keukengereedschap en een paar geweren.

„Wat is dat nu?” mompelde hij voor zich

heen. „Zijn zij van plan om hier te kampeeren? Waartoe? Maar stil eens — het waren maar twee tenten, geloof ik! Misschien zijn zij voornemens, hun gevangenen hier achter te laten. Ik begrijp echter niet wat daarvan het doel zou zijn, tenzij zij van plan mochten wezen. . . .”

Vastberaden verliet Brand zijn schuilplaats, en sloop zoo vlug hij kon voort temidden der rotsblokken, in de richting van de landingsplaats.

Nu en dan keek hij door een opening, en hij zag dat de zeeschuimers reeds bezig waren de tenten op te zetten aan den voet van dezelfde reeks van lage rotsen, waar Raffles zoeven zijn schatten in een der grootste rotsspleten had verborgen.

„De zaak begint ingewikkeld te worden!” bromde hij. „Maar ik moet nog verder gaan!”

Hij maakte een kleinen omweg, teneinde ter zijde van de plek te komen, waar de schavuiten geland waren, en het gelukte hem, zoo dicht bij te komen, dat de wind nu en dan flarden overbracht van woorden en geheele zinnen.

Hij ging zoo ver als hij maar durfde, tot hij zich kon verschuilen achter een ontzaglijk rotsblok, dat slechts op een klein grondvlak steunde, en maar een flinken duw scheen te behoeven, om zich daarvan los te maken.

Brand hurkte er achter neder, boog wat struikgewas terzijde, en loerde er door heen.

Hij keek nu schuin van boven neer in wat men het kamp zou kunnen noemen. Op nauwelijks dertig meters afstand verrezen nu twee linnen tenten, blijkbaar al menigmaal gebruikt, van waterproof linnen en die zoodanig waren opgezet, dat de rotsen hen aan een zijde beschermden en de zeewind er niet in doordringen kon aan de voorzijde. Zij stonden omstreeks vijf meters van elkander verwijderd. De eene was zeker voor de beide vrouwen, de andere voor de vier mannen bestemd.

Wat verder stonden de gevangenen bijeen, omringd door veertig of vijftig welbewapende zeeroovers.

Door zijn kijker kon Brand ongestoord hun gelaatstrekken waarnemen.

Het meisje scheen troost te hebben gezocht in de armen van de oudere vrouw, en een enkele blik was voor den jongen man voldoende, om hem te doen zien, dat zij moeder en dochter waren. Het meisje kon omstreeks twintig of twee en twintig jaar zijn. De vrouw was misschien vijf en veertig, maar mooi nog,

rijzig en met een trotsche uitdrukking op het van wilskracht getuigende gelaat. Van de vier mannen waren er drie ver boven den middelbaren leeftijd, grijzend reeds, maar de vierde was jong, zeker nog geen dertig jaar, flink gebouwd, en met een prettig, open gezicht. Het was duidelijk te bemerken dat hij al het mogelijke in het werk moest stellen om zich te beheerschen, en zich in blinde woede op dien troep lafhartige moordenaars te werpen, die koelbloedig de geheele bemanning van het jacht in den dood had gejaagd, uit vrees dat een enkele overlevende het afschuwelijk geheim mocht verraden.

Wat de zeeroovers betreft — het was een verzameling van het gemeenste gespuis, dat Brand nog ooit bijeen had gezien. Naar hun uiterlijk te oordeelen waren er Russen zoowel als Spanjaarden, Italianen zoo goed als Ieren, maar ook bewoners van meer noordelijke landen, met vlasblonde haren en lichtgrijze oogen.

De aanvoerder was een kerel als een boom, bijna zes voet lang, met een stierennek, en het bleek dat hij op dat oogenblik juist een soort van toespraak was begonnen tot de vijf in het wit gekleede menschen.

„En luister nu eens goed, Hobson Smith!” zoo sprak hij, met een stem, zoo luid en dreigend, dat Brand hem duidelijk kon verstaan. „Je hebt nu je lot in je eigen handen. Wil je den weg opgaan van je bemanning — zooals je verkiest, maar dan komt jouw dood, die van je vrouw en je dochter, van haar verloofde, en van je rijke vriendjes, alleen op je eigen hoofd neer! Je zult dus wel eieren voor je geld kiezen! En zet nu goed je ooren open, en vergeet het niet! Je zult nu onmiddellijk een cheque schrijven ten bedrage van een half millioen dollar! Je bent buitengewoon rijk, dat weten we, en je bankiers zullen het bedrag gemakkelijk aanstonds kunnen uitbetalen. Je twee vrienden Douglas Barrymore en Philip Moore, doen, ieder voor zich, hetzelfde! Dat is anderhalf millioen! En wat deze jonge snuiter betreft, die het erop gezet heeft, met je mooie dochter te trouwen, en die tenminste zijn oogen niet in zijn zak heeft, want het is een verduiveld mooie meid — die komt er af met een cheque van twee honderdduizend!”

Bij de laatste woorden had een gemeen lachje om de dikke lippen van den aanvoerder gespeeld, naar zijn breede kaken en laag voorhoofd te oordeelen een Ier, en alleen een smee-kend gebaar van Alice Hobson Smith had den jongen man kunnen weerhouden, zich op den kerel te werpen.

Deze mat hem met een minachtenden blik en ging schouderophalend voort:

„Jullie hebben je chequeboek, jullie hebben je gouden vulpenhoudertjes, je hebt maar te schrijven! Nu zou zich het geval kunnen voordoen, dat jullie weigerden! Ja, wat zal ik je zeggen — dan zouden er rare dingen kunnen gebeuren!

Bijvoorbeeld — ik neem maar eens aan — jullie zouden met zijn zessen, stevig aan elkaar gebonden, in een van de sloepen kunnen worden gezet, we zouden die sloep tot vijf mijlen in zee kunnen trekken — en daar zou ineens de prop uit den bodem kunnen springen, of geslagen kunnen worden! Zulke ongelukken gebeuren! Dan zou het water natuurlijk snel binnenstroomen — maar toch ook alweer niet al te snel om de grap te spoedig te doen beëindigen! Dat het er van haaien krioeld, nu, dat hebben jullie zelf kunnen waarnemen! Die lieve diertjes zullen er wel gauw op afkomen en . . .”

Een gil deed hem ophouden! Alice, doodsbleeke, was in zwijm gevallen.

Haar vader trad op haar toe, streelde haar zachtjes over het voorhoofd, en zeide, zonder den schurk, die met een grijnslach naar haar keek, aan te zien:

„Wij zullen de cheque teekenen, Mac Millan!”

„Dat vermoedde ik wel al!” hernam de Ier met een kort lachje. „Maar — je neemt me zeker niet kwalijk, als ik mijn voorzorgen neem! Begrijp je nu waarom ik je hier heb gebracht? Jullie geeft met je cheque mee — wij vertrekken dadelijk naar New-York, waar we binnen drie weken kunnen zijn — we innen je cheques, en als alles goed van stapel loopt, waaraan ik niet twijfel, dan telegrafeeren we een dag later naar de Engelsche autoriteiten op Keeling, die jullie dan kunnen komen bevrijden. Is dat geen prachtig plan? Je zult het hier niet zoo kwaad hebben — maar wegkomen kunnen jullie niet! Zelfs dat jonge ventje, dat er nogal als een sportman uitziet, zal het wel uit zijn hart laten, van eiland tot eiland te zwemmen! Een vlot maken gaat ook niet, want het hout van de boomen is hier ijzerhard, en we zullen wel zorgen, dat er geen bijlen bij jullie achterblijven! Heb je wat te koken, dan kun je dat doen op een vuur van takken. Daar in die kist zijn verduurzaamde levensmiddelen, en bovendien laten we drie geweren bij jullie achter, dat is voor ieder één, behalve voor die oude hofjesjuffrouw in een mansbroek gestoken, die toch te kippig is om een

muis van een nijlpaard te onderscheiden. Hij heeft er niets aan, en jullie moeten hem maar een handwerkje geven."

Dit laatste was bedoeld op den bijna zeventigjarigen Douglas Barrymore, die inderdaad zeer slecht van gezicht was en van een schietwapen al heel weinig nut zou hebben getrokken.

"Met die geweren kunnen jullie jacht maken op wat hier te vinden is maar ik waarschuw je dat het niet veel zaaks is! Misschien een paar aardvarkentjes, een enkele vogel, maar die zijn een beetje tanig. Maar jullie zijn toch allemaal zoo vetgemest, dat één paar weken vasten je geen kwaad zal doen! Baden zou ik jullie afraden, tenzij bij laag water, en dan binnen den rand van de eerste klippen, want die schooiers van haaien komen, als ze honger hebben, tot op een kabellengte van de kust. Wat verderop is een klein stroompje, dat jullie drinkwater kan verschaffen. En schrijf nu maar gauw jullie cheque — wij hebben haast om de millioentjes binnen te halen! Dan is dit mijn laatste slag geweest, en Mac Millan kan van zijn rente gaan leven! En ik geloof te mogen zeggen, dat geen enkele piraat voor mij nog ooit in één enkelen haal zooveel goudvischjes in zijn net heeft gekregen!"

Zonder ook maar aan verzet te denken haalde de mannen zwijsend hun chequeboek

te voorschijn, en terwijl de bandieten scherp toekeken vulden zij haastig de langwerpige papiertjes in, die tezamen zulk een reusachtig bedrag vertegenwoordigden — alleen maar krachtens een handteekening!

Brand had bijna geen woord verloren van alles wat Mac Millan had gezegd. Hij was te lang in New-York geweest om de namen niet te kennen van althans drie van de mannen, die daar nu als gevangenen stonden, in de macht van een bloeddorstig zeeschuimer. Hobson Smith zoowel als Moore en Barrymore behoorden tot den hoogsten geldadel van New-York, ja van de geheele Unie, en een millioen dollar beteekende voor hen niet zoo heel veel. Voor den een verdienden tienduizenden arbeiders ongeveer tachtig millioen dollar per jaar, voor den tweeden liepen honderden treinen in zeven of acht westelijke staten, en de derde was een mijneigenaar, zooals er in het geheele land nauwelijks een tweede viel aan te wijzen en die daarenboven vier of vijf groote filmonderningen mede controleerde. Wat Malory betreft — Brand meende zich flauwtjes zijn gelaat te herinneren. Denkelijk had hij het in een of ander sportblad gezien, als koning van het golfveld of van de tennisbaan. Hij moest ook zeer rijk zijn, dat hij zonder bezwaar cheques van tweehonderd duizend dollars kon uitschrijven, al ging het dan ook om zijn hachje.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het veldtochtplan.

Mac Millan had de vier cheques uit de handen van zijn gevangenen aangenomen en bekeek ze met de grootste aandacht. Hij gaf ze toen in handen van den man die naast hem stond, met een bleek, gluiperig vossengezicht, en zeide met ruwe scherts:

„Vooruit, mijnheer de geleerde — jij bent bankier geweest in je goeie dagen, en jij hebt verstand van de zaak. Zijn de papiertjes in orde?”

De aangesprokene bekeek de cheques slechts een oogenblik, vestigde toen zijn geelgroene oogen beurtelings op de vier mannen, en zeide iets, dat Brand niet kon verstaan, maar de cheques schenen goed in orde te zijn, want Mac Millan nam ze hem weer af, vouwde ze zorgvuldig op, ontknootte zijn vest, nam uit een binnenzak een kleine portefeuille, sloot de kostbare papieren erin, deed het vest weer dicht, daarover zijn colbert, en zeide toen eindelijk met een grijnslach op de plaats kloppend waar zich het fortuin bevond:

„De aap is binnen! En nu zullen wij maar afscheid van jullie nemen, en je het beste toewensen! En laat het je een les zijn, om voortaan uit de buurt te blijven van den oude Mac! Jullie allemaal — behalve dat lieve kind! Ik heb het nog niet zoo opgemerkt — maar het is een bliksems knappe meid!”

Hij was een paar schreden naar voren geschreden en keek Alice, die weer was bijgekomen, en sidderend terugweek, met een leelijke uitdrukking in zijn zwarte oogen een oogenblik onderzoekend aan. Toen strekte hij zijn arm uit en streek haar met een hinnekend lachje onder de kin.

Dat was meer dan Armand Malory kon verdragen. Met een doffen kreet stormde hij op den aanvoerder toe.

Maar hij had met een al te krachtige tegenpartij te doen. Mac Millan balde zijn ijzerharde vuist en in zijn dolle drift liep Malory tegen die vuist aan, die hem tegen de kaak trof en hem neerverelde.

„En wees blij dat ik het daarbij laat!” zeide

Mac Millan met een lage stem, terwijl hij neerzag op den jongeman, die daar aan zijn voeten lag uitgestrekt. „Mac laat zich niet graag in de wielen rijden, onthoud dat! En als de meid me bevalt, dan bevalt ze me! Ik houd wel van dat soort van blond.”

Hij wierp het meisje nogmaals een blik toe, die haar deed verbleeken, en haar het hoofd aan de borst van haar vader deed verbergen, die zich met moeite wist te beheerschen, en toen klonk luid zijn bevel:

„Klaar om te vertrekken, jongens! In de booten! Morgenochtend varen we weg!”

„Morgenochtend pas!” riep er een uit den troep. „Waarom vanmiddag niet, kapitein? Dat was toch het plan?”

„Dat was het plan — maar ik heb het veranderd!” antwoordde Mac Millan langzaam. „Op een halven dag vroeger of later komt het niet aan, het weer is prachtig en wij liggen daarginds zoo veilig als in Abraham's schoot! Maar wat ik zeggen wil — neem die kistjes met munitie maar zolang weer mee — die hebben ze vandaag niet meer nodig. Morgenochtend zullen wij ze aan land zetten!”

Men was bij den troep blijkbaar niet gewend, de bevelen van den aanvoerder te weerstreven.

Een paar mannen namen de withouten kistjes met geweerpatronen op, droegen ze weder in een der booten, en de inscheping had snel en ordelijk plaats.

Niemand van de vier gevangenen, — eigenlijk waren het er op het oogenblik maar twee, dachten er ook maar een oogenblik aan, zich te verzetten. En zij waren blijkbaar te trots om te klagen of te smeeken. Zwijgend zagen zij toe, hoe de booten weder in diep water werden geschoven, hoe de zeeschuimers erin sprongen en haastig wegroeiden tusschen de lage klippen door.

Alice had zich jammerend naast Armand op den grond geworpen, en bette het bloed, dat hem uit den mond vloeide. Hij sloeg juist weder de oogen op, trachtte te glimlachen en

zeide iets, maar dat kon Brand onmogelijk verstaan, evenmin als hetgeen de drie oudere heeren thans met elkander bespraken.

Hij had overigens genoeg gezien.

Raffles had hem geen andere last gegeven, hij dacht er dus niet aan, zich te vertoonen, maar hij keerde ongezien terug naar de weide.

Raffles en Henderson, en de kleine Afrikaansche, stonden dicht bij de machine, de twee mannen hielden het geweer aan den voet, gereed om aanstonds te kunnen vuren als het noodig was, maar toen zij Brand bedoord zagen komen aanloopen, traden zij hem tegemoet. Brand deelde in korte woorden mede wat er zoeven was voorgevallen en Raffles vertaalde het glimlachend voor de nieuwsgierige Aïda.

Hij wreef zich een oogenblik peinzend over de kin, en zeide toen nadenkend:

„Wat beteekent het, dat die Mac Millan zijn vertrek tot morgenochtend uitstelt? Het moet toch voor hem van belang zijn, zoo spoedig mogelijk zee te kiezen.”

„Dat heb ik mijzelf ook afgevraagd, Edward!”

„En je zegt, dat hij de munitie weer aan boord van zijn eigen schip liet brengen?”

„Ja, morgenochtend zouden zij ze terugkrijgen!”

„En is dat meisje mooi?”

„Heel mooi!”

„Dan schuilt hier een gemeene streek achter! Die Mac Millan voert iets in zijn schild! En zonder munitie zijn zijn slachtoffers natuurlijk machteloos! Maar — toch acht ik het een gelukkige omstandigheid, dat hij dat vertrek heeft uitgesteld — want ik vraag mij af, hoe wij die bandieten hadden moeten belletten, zee te kiezen!”

„Wij hadden het volstrekt niet kunnen belletten, Edward! Wij hadden er misschien acht of tien van kunnen neerleggen en de rest zou het schip hebben bereikt.”

„Het was dan ook mijn plan geweest aanstonds met de vliegmaschine op te stijgen en den kaper niet meer uit het oog te verliezen tot op het tijdstip dat ik een of anderen oorlogsbodem zou ontdekken, die ik dan dadelijk zou kunnen waarschuwen. Die zou dan jacht op den kaper hebben gemaakt, en de bandieten zouden hun lot niet zijn ontloopen! Thans verandert echter de zaak, en wij hebben den geheelen nacht voor ons!”

„Wat ben je voornemens te doen?”

„Dat zal voor een groot deel van de omstandigheden moeten afhangen. Ik zou wel

eens een kijkje willen nemen aan boord van dien kaper, waar zich waarschijnlijk een heele buit bevindt.”

„Om te beginnen drie millioen dollar aan geld!” riep Brand uit.

„Aan dat geld zou ik nooit kunnen raken, Brand!” hernam Raffles ernstig. „Het zou mij een gruwel zijn, de gedachte, geld te rooven van die lieden, die zulke verschrikkelijke ervaringen hebben opgedaan, wie zij dan ook mogen zijn. Maar het is een geheel andere zaak met de overige buit! De schurken hebben misschien een langdurigen strooptocht achter den rug, en wat ik aan boord van het schip vind, dat eigen ik mij toe!”

„We zijn er nog niet!” zeide Brand droogjes. „Er zijn ongeveer tachtig koppen aan boord, en om des nachts daarheen te zwemmen, terwijl de zee leeft van de haaien. . . .”

„Van haaien heeft men nooit iets te duchten, zoodra de duisternis is gevallen, Brand! Dan rusten die monsters op den bodem der zee, want zij kunnen slechts gebrekkig zien, en alleen overdag hun prooi bespeuren.”

„Dat mag zoo zijn — maar het denkbeeld heeft toch weinig aanlokkelijks! Ik zou mij bijvoorbeeld vertrouwd kunnen maken met de opvatting dat een van die haaien aan slape-loosheid lijdt en aan de oppervlakte eens een luchtje wil komen scheppen!”

„Dat zou ik er op moeten wagen!” hernam Raffles kortaf.

„Jij alleen?” riep Brand verschrikt uit.

„Natuurlijk! Eén man is voldoende den toestand daar op te nemen.”

„Je kunt het toch niet in ernst meenen, om het tegen tachtig man op te nemen?”

„Dat hangt er van af! Verdeel en heersch was de zeer bekende leuze van een bekend Romeensch Keizer die niet tot de domsten behoorde! Bovendien weten zij volstrekt niet dat wij hier zijn, en wij hebben dus het groote voordeel van de verrassing. Wanneer wij er in konden slagen, eerst die gevangenen in veiligheid te brengen en dan hun schip te doen zinken. . . .”

„Midden in zee? Wil je tachtig mannen als aas aan de haaien geven, Edward?” riep Brand uit.

„Deden zij hetzelfde niet met hun slachtoffers?” hernam Raffles toornig. „Verdieneu zij eenig medelijden? Maar hun schip ligt niet midden in de zee — het zou nauwelijks zoover zinken, dat het dek met de golven gelijk kwam, en alleen bij vloed zouden slechts de masten boven het water uitsteken. Zij hebben

sloepen — en zij zouden zich dus in veiligheid kunnen brengen. Maar ook dat zal ik beletten. Want nu zij niet aanstonds vertrekken, Brand, hebben wij alle gelegenheid, de autoriteiten op Keeling te waarschuwen! Het is waar dat de bewapende macht daar gering is — maar ze is dan toch voldoende om dien troep schurken in verzekerde bewaring te nemen!"

„Bewapend en wel?"

„Als hun schip snel zinkt, zullen zij waarlijk wel aan andere dingen denken dan aan hun revolvers en geweren! Bovendien wordt er vannacht natuurlijk zwaar gedronken, om hun overwinning te vieren!"

„En wat doen wij, als de soldaten of de ambten van Keeling komen?"

„Weggaan!" antwoordde Raffles lakoniek.

Brand schudde het hoofd, en stond eenigen tijd in gedachten.

Hij begreep volstrekt niet wat Raffles eigenlijk wilde.

Toch zag hij wel in, dat het schier onmogelijk zou zijn, den strijd met drie gewapende mannen aan te binden tegen dien troep bloedorstige schurken. Maar daar viel hem in dat de geweren bij de gevangenen waren achtergelaten! Misschien waren hunne patronen op die wapens te gebruiken. In dat geval zou, ten minste wanneer die oude heeren een geweer konden hanteeren, de kleine legermacht juist verdubbeld zijn. Het was echter niet waarschijnlijk, dat men Hobson Smith, Barrymore en Moore kon beschouwen als soldaten, aan wie men werkelijk iets had. Met den jongen Malory was het iets anders. Die zou wel in staat zijn voor zijn leven en dat van zijn meisje te vechten.

Raffles, die een oogenblik in gedachten had gestaan, hernam nu:

„Ja, dat is het beste wat wij kunnen doen. Henderson zal alleen met de vliegmaschine naar Keeling gaan, natuurlijk niet voor de schemering is aangebroken, want als de bandieten onze machine zien opstijgen zou natuurlijk alles verloren zijn. Niet alleen zouden zij dadelijk hun gevangenen om hals brengen, uit vrees voor verraad, maar zij zullen ook het geheele eiland afzoeken, daar zij zich de vraag zullen stellen wat luchtreizigers hier wel te zoeken konden hebben op een volkomen onbewoond eiland, waar zij toch zeker geen benzine of smeerolie dachten aan te treffen! Misschien vinden zij onze schatten, en — ik blijf er bij, wij kunnen voor het vallen van de duisternis niets doen."

„En moet Henderson zich persoonlijk bij de autoriteiten op Keeling gaan aanmelden!"

„Natuurlijk niet! Hij moet met zijn machine buiten het gezicht blijven, zooveel hij maar kan, en dan telefonisch de politie op de hoogte stellen. Hij kan dat ook door een ander laten doen, als het maar gebeurt!"

„Luister eens, Edward, ik geloof dat wij ons zeer veel moeite zouden kunnen besparen," hernam Brand. „Waarom zouden wij al dien omslag maken, terwijl het zoo gemakkelijk zou zijn, de schurken in handen te krijgen!"

„Op welke wijze dan?"

„Op de volgende! Wij weten dat zij nu aanstonds met hun schip naar New-York willen vertrekken, en daar de cheques innen. Wij echter kunnen den afstand gemakkelijk in minder dan twee dagen afleggen. Wat hebben wij dus anders te doen, dan daarheen terug te keeren, en de politie te waarschuwen, opdat deze aanstonds zal zorgen voor een paar welbewapende douanekotters, die het kaperschip reeds buiten de dranksmokkelgrens kunnen aanhouden?"

„Wel, over dat plan heb ik natuurlijk ook mijn gedachten reeds laten gaan!" zeide Raffles glimlachend. „Er zijn inderdaad aanlokkelijke kanten, maar je vergeet twee belangrijke zaken. Ten eerste is die schurk van een Mac Millan voornemens hier vannacht terug te keeren met een doel dat wij nog niet goed kennen, maar dat weinig goeds schijnt te begeven. Ten tweede bevat de kaper stellig een groote hoeveelheid goud en andere kostbaarheden, waarvan ik mij gaarne zou willen meester maken, en die mij natuurlijk zullen ontgaan, wanneer ik het schip laat vertrekken. Ten derde is het niet onmogelijk, dat de kaperkapitein niet rechtstreeks naar New-York vertrekt, maar bijvoorbeeld een anderen haven opzoekt, bijvoorbeeld op New Foundland, en alleen of met een paar vertrouwde makers per spoor verder reist, teneinde de cheques te gaan innen."

„Maar wij zouden toch de banken kunnen waarschuwen, Edward! Zij zouden toch onmiddellijk worden gearresteerd."

„Ongetwijfeld — maar de anderen zouden lont ruiken, en er met het schip weer vandoor gaan, en aldus hun gerechte straf ontloopen! Ik geloof dat mijn plan het beste is, want het laat het minst aan het toeval over."

„En wat zullen wij doen in afwachting dat de duisternis valt?"

„Alles in gereedheid brengen voor de verdediging, en als het moet zijn ook voor den

aanval! Het is volstrekt noodzakelijk dat wij een wachtpost plaatsen boven op den uitersten gordel van rotsen, teneinde het kaperschip in het oog te houden, want wij moeten rekening houden met de mogelijkheid, dat een kleine troep weder aan land gaat, om water in te nemen, om te jagen, uit louter verveling mischien, en dan onze vliegmaschine ontdekken. Je begrijpt wel dat de gevolgen daarvan zeer noodlottig voor ons zouden kunnen zijn. Ik zou je dus willen verzoeken Brand, je gunstigen uitkijkpost weer te gaan innemen maar nu een weinig meer naar de zijde van den berg, zoodat jij het schip en het kamp der gevangenen kunt zien, maar wij tevens jou in het oog kunnen houden. Je bent dan als het ware een schakel, een „verbindingsofficier” zooals het in den oorlog heette. Zoodra je maar iets bijzonders opmerkt geef je een sein, het gewone vlaggensein van onze marine, dat wij allen kennen, met behulp van je zakdoek. Zorg dat je daarbij niet verrast wordt. Alleen in gevallen van dringende nood mag je van je vuurwapen gebruik maken. Neem een verrekijker mee. Wij zouden meegaan als het niet noodzakelijk was, de machine te blijven bewaken. Want zij konden het wel eens in hun hoofd krijgen met een of meer sloepen een eind om de kust heen te varen, elders aan land te gaan, om er te gaan jagen en dan zouden zij mischien plotseling komen opdagen op een plek, waar wij hen het allerminst zouden verwachten. Zij schijnen goed den weg te kennen op het eiland, en hier al vaker geweest te zijn, wie weet met hetzelfde doel! Dan is het ook geen wonder, dat het hier krioelt van bloedorstige haaien, want die monsters hebben een zeer goed geheugen!”

„O, zwijg!” riep Brand vol afschuw. „Ik huiver als ik nog denk aan dat verschrikkelijke schouwspel! Hoe lang moet ik daarginds blijven?”

Raffles raadpleegde zijn horloge en antwoordde toen:

„Laten wij zeggen tot het oogenblik van de lunch! Dus over twee uren. Henderson zal je dan komen aflossen, na zelf gegeten te hebben.”

„Maar moeten wij ons in het geheel niet vertoonen aan die ongelukkige gevangenen, en hen moed inspreken?”

„Dat moeten wij van de omstandigheden laten afhangen. Zijn zij op dezelfde plek gebleven, dan zal het moeilijk vallen, ons bij hen te voegen, zonder dat het op het kaperschip gezien wordt. En dat moet tot iederen prijs wor-

den vermeden. Maar gaat een hunner met zijn geweer op zoek naar eenig wild, en komt hij jouw richting uit, dan kun je hem wenken, en zeggen dat er hulp in de nabijheid is, wanneer je dit kunt doen zonder gevaar voor de geheele onderneming.”

„Het is goed, Edward! Wees zelf voorzichtig, en stook maar geen vuur, de rookpluim zou ons kunnen verraden. Het is volkomen windstil, en tot op mijlen afstand zou men dien rook kunnen zien.”

„Maak je maar niet bezorgd, Aïda, Henderson en ik zullen het wel stellen zonder warm voedsel. En wij zullen onzen tijd nuttig besteden door de machine nog eens duchtig na te zien.”

De beide vrienden namen afscheid met een krachtigen handdruk, Brand wierp zijn geweer over den schouder, knikte het kleine Afrikaansche meisje vriendelijk toe, en toen begaf hij zich weder op weg, en klauterde afs een gems tegen de rotsen op, nu en dan omziende, teneinde zich er van te vergewissen dat hij zichtbaar bleef voor de achtergeblevenen.

Niet zonder eenige moeite vond hij tenslotte een hooger gelegen plek, die gunstig was voor zijn doel, want hij kon niet alleen aan den eenen kant het kampement der gevangenen, de kreek, de klippen daarvoor en het kaperschip overzien, maar ook dat gedeelte van de grasvlakte, waar de vliegmaschine rustte. Als heel kleine poppetjes zag hij Raffles en Henderson zich rondom de Typhoon bewegen, terwijl de kleine Aïda bezig scheen te zijn met het gereedmaken van den eenvoudigen maaltijd.

De zee was vlak als een spiegel. Glad als olie vloeyde zij te midden van de spitse rotsen, en gleed zonder een rimpeltje over het zandige strand. Het kaperschip had alle zeilen weder binnengehaald, en uit de schoorsteenpijp steeg een ijl rookwolkje op. Het schip lag dus onder stoom. De zwarte vlag hing slap neder van den top van den grooten mast.

Door zijn kijker kon Brand goed zien wat er op het dek voorviel. Er liepen wat mannen heen en weer, maar van een bepaalden wachtpost viel niets te bespeuren. Toch was het schip niet geheel en al onbewaakt, want op de onderste ra van den grooten mast was een man gezeten, die blijkbaar in opdracht had, uit te zien naar eventueele politievaartuigen, die door een toeval in deze wateren mochten zijn gebracht.

En Mac Millan was zeker een man van orde, want aan alle vier de snelvuurkanonnen

poetste met groot ijver een zeeschuimer, alsof het kaperschip koninklijk bezoek te wachten had. Alle booten hingen in de davits, en de kapitein scheen er geen oogenblik aan te denken dien middag nog aan land te gaan.

Toen wendde Brand zijn blikken naar omhoog, naar de kust, daar, waar de tenten waren opgeslagen.

Hij zag de vier mannen op een groepje bij elkaar staan, en blijkbaar ernstig met elkander beraadslagen. Allen hadden zich van hun sneeuw witte, flanellen colberts ontdaan, en wat zij thans nog aan hadden wees erop, dat

zij niet hadden stil gezeten dien tijd. Zij schenen wat dood hout te hebben verzameld, dat op een grooten hoop aan de landzijde van een der klippen was opgestapeld, en een en ander aan de tenten te hebben veranderd. Brand was zoo dichtbij, dat hij zijn kijker feitelijk niet behoefde te gebruiken en door te schreeuwen had hij zeker de aandacht van die mannen kunnen trekken.

En hij dacht er reeds over om dit te doen, toen zijn aandacht getrokken werd door een geheel ander schouwspel, waarvan hij eerst weinig begreep.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De avond valt

Op ongeveer een halve kilometer afstand verhief zich uit zee een reeks lage klippen, van een grilligen vorm, die langzamerhand droog kwamen, want het tij liep terug. Het zou niet lang meer duren, of zij zouden niet langer door het water omspoeld worden.

En nu meende Brand menselijke gedaanten te zien, die zich voorzichtig van klip tot klip bewogen, tot aan de knieën door de zee wadend. Dan klommen zij weder op een dichter bij het land gelegen rots, schenen opnieuw de diepte te peilen, en gingen behoedzaam weer verder.

Snel bracht Brand zijn kijker voor het oog en tuurde er door.

Het waren drie mannen en een vrouw, die daar zoo voorzichtig een weg zochten door de klippen en het land trachtten te bereiken. Wellicht vreesden zij nog voor de haaien, ofschoon die nooit zoover komen. En Brand herkende aan het witte pak den kok van het Amerikaansche jacht, terwijl de anderen zeker matrozen zouden zijn en de vrouw een kamenier. Hij begreep onmiddellijk dat zij de eenige overlevenden moesten zijn van de vreeselijke ramp, die de geheele bemanning had getroffen, en zich waarschijnlijk zwemmend hadden weten te redden naar een van

de hooge klippen, die toen nog rondom door de golven gebeukt werd. Zij hadden waarschijnlijk een wijkplaats gezocht op de zijde van de klip, die van het kaperschip was afgekeerd, hetgeen verklaarde, dat zij nog in leven waren. Urenlang hadden zij daar onopgemerkt gezeten, de zon had hun kleederen spoedig gedroogd, en wellicht hadden zij hun honger weten te stillen met talrijke schaaldieren, die door het terugvloeiende zeewater in de spleten en gaten van de klip waren achtergelaten.

Toen de ebbe intrad hadden zij het gewaagd, hun schuilplaats te verlaten, en nu kropen zij voorzichtig naar het land, telkens omziende, en zorgdragend, de groote rots, waarop zij aanvankelijk geworpen waren tusschen zichzelf en het kaperschip te houden, uit vrees dat zij zouden worden gezien. Hierdoor waren zij genoodzaakt, een grooten omweg te maken.

Brand begon onmiddellijk seinen te geven.

Het duurde eenige oogenblikken, voor hij de aandacht had weten te trekken van Aïda, die nu rustig onder een der vleugels van de vlieg-machine gezeten was, heerlijk in de schaduw. Het meisje zag den wapperenden zakdoek en ging dadelijk Raffles waarschuwen, die zijn

kijker vatte, en naar het plekje daar boven op de rots tuurde. En zoo duidelijk alsof Brand het hem had toegeroepen, las hij de geseinde boodschap:

„Vier overlevenden, drie mannen, één vrouw, komen langzaam naar land op een halven kilometer afstand naar land op een dingsplaats. Wat doen?”

„Hoelang kan het duren voor zij het land bereikt hebben?” seinde Raffles terug.

„Ten hoogste een kwartier!”

„Dan ga ik hen opwachten, en hierheen brengen! Als zij naar het kamp gaan, zullen de zeeschuimers het zien, en hen meedoogenloos afmaken! Wij hebben nog eenige geweren over, en die mannen kunnen ons legertje komen versterken! Blijf goed opletten!”

Met een paar woorden stelde Raffles Henderson op de hoogte, knikte Aïda toe, greep zijn geweer, en begaf zich zoo spoedig hij kon naar de plek, die Brand hem had aangeduid. Toen hij den kring van steenachtige heuvels had bereikt die het strand omsloten, en over den top keek, zag hij, dat de vier ongelukkigen wier kleederen hun aan het lichaam waren opgedroogd, en die nu van koorts schenen te klappertanden, zoeven den vasten grond hadden bereikt. De vrouw was nog jong en knap, en blijkbaar de kamenier van Alice. Twee van de mannen droegen blauwe fruien met een naam op de borst geborduurd, waaruit Raffles het woord „Seagull” meende te moeten opmaken. Zoo heette blijkbaar het jacht van hun meester. De derde man was een kok, en zoo overhaast hadden allen zich moeten inschepen, dat hij zelfs nog zijn witte schort droeg, alsof hij zoo aanstonds naar den kombuis zou terugkeeren.

Raffles durfde zich niet vertoonen, want men mocht eens goede kijkers aan boord hebben van den kaper, en dan zou men hem daar zeker zien, als hij aan de zijde van het strand de rotshelling kwam afdalen. Hij zette beide handen bij wijze van trompet aan den mond, en riep zoo hard hij kon.

De vier schipbreukelingen hadden hem verstaan, want bijna tegelijkertijd keken zij zijn richting uit, misschien verwachting, aanstonds te worden neergeschoten.

Maar Raffles wuifde, en ze wilden reeds komen aanloopen, toen Raffles hen toeschreeuwde:

„Gaat niet verder, want zij zouden je zien van het kaperschip! Jullie steken duidelijk af tegen het gele zand. Begeef je naar dat boschje daarginds, en loop zooveel mogelijk ge-

bukt. Ik zal me daar bij jullie voegen. Je hebt met een vriend te doen.”

Blijkbaar geheel gerustgesteld door die woorden sloop het viertal, bibberend en nog doodsbleek van de doorgestane vrees, naar een boschje mimosastruiken, dat groot genoeg was, hen volkomen op te nemen en aan het oog te onttrekken. Enkele minuten later bevond Raffles zich daar bij hen, en stond nu tegenover een viertal menschen, nog half wezenloos door de herinnering aan het verschrikkelijke gevaar, waaraan zij als door een wonder ontsnapt waren.

Een der matrozen van de „Seagull” — dat bleek inderdaad de naam van het Amerikaanse plezierjacht te zijn — verhaalde in het kort dat de kracht der ontploffing hem en zijn drie lotgenooten ver had weggeslingerd, zonder hen overigens te deren, en dat zij niet ver van den voet van een groote klip waren terechtgekomen. De drie mannen zwommen als visschen, de vrouw in het geheel niet, maar zij hadden haar met zich mee weten te trekken, en zich toen in doodsangst weten op te werken tegen een der zijden van de klip, juist bijtijds, want een monsterachtig groote haai, had zich reeds op den rug geworpen, om een hunner bij het been te kunnen vatten.

Er ging een kwartier voorbij van den verschrikkelijkste angst, omdat zij niet zeker wisten of het water zou rijzen of dalen, en hun dankbaarheid kende geen grenzen, toen de eb langzaam begon in te treden, en het water zichtbaar daalde, totdat het hun mogelijk was, de beschermende klip te verlaten, en naar het land te waden.

Toen de matroos had uitgesproken, vroeg hij met sidderende stem:

„En — de anderen, mijnheer? Zijn zij allen dood? Wij hebben niet durven zien!”

„Allen, vriend!” antwoordde Raffles zachtjes.

„Het is afschuwelijk!” zeide de matroos heesch, terwijl de tranen hem in de oogen kwamen, „en onze meester? De eigenaar? Mijnheer Hobson Smith?”

„Hij bevindt zich met zijn gasten, zijn vrouw en zijn dochter op een kwartier gaans hier vandaan, en slechts een flauwe kromming van den rotsgordel verbergt hun klein kamp voor je blikken! Jullie moogt echter volstrekt niet langs het strand naar die plek gaan, want je zoudt minstens tien minuten in het volle gezicht van het kaperschip moeten voortloopen, gezien worden, je eigen leven in

groot gevaar brengen, en je meester meer schade doen dan nut!"

„Maar wat moeten wij dan doen, mijnheer?" vroeg nu de vrouw op jammerenden toon. „Wat is dit hier toch voor een land? Wonen hier men schen? Is u de burgemeester?"

Onder andere omstandigheden zou Raffles waarschijnlijk geglimlacht hebben om die naïve vraag, maar thans dacht hij er niet aan. Hij vatte het meisje even bij den pols, bemerkte dat zij hooge koorts had, en antwoordde ernstig:

„Ik ben hier een vreemdeling, evenals jullie, vrienden! Dit eiland is volkomen onbewoond. Ik kwam er, met drie metgezellen — bij toeval! Ik moest hier landen met mijn vliegmaschine. En machteloos zijn wij getuige geweest van het verschrikkelijke tafereel, dat zich voor onze oogen heeft afgespeeld. Maar weest gerust — de schurken zullen hun lot niet ontgaan, en ik hoop dat jullie mij zult willen helpen bij de bestraffing van die bloed-dorstige schurken!"

„Geef ons maar een wapen, mijnheer, een revolver, een mes, ja, al zou het maar een koevoet zijn, en wij zullen u toonen, hoe wij ze het betaald zullen zetten!" riep de matroos die tot dusverre het woord had gevoerd met bliksemende oogen. „En zeg ons wat wij doen moeten, wij zijn slap en uitgeput van honger en koude, en die drie hebben allemaal koorts. Ik ben er gelukkig nog vrij van gebleven."

„Volgt mij dan maar spoedig! Het loopen zal jullie goed doen. Ik heb medicijnen in mijn verbandtrommel en wat kinine zal wonderen verrichten! Wij zullen binnendoor gaan, en dan zal ik jullie spoedig de plek tonen, waar de ellendelingen jullie meester en zijn gasten hebben gebracht."

„Waarom hebben zij ook hen niet gedood, mijnheer?" vroeg het kameniertje, dat er jammerlijk uitzag met haar drijfnaatte haren, haar bleek gezichtje, haar koortsachtig gloeiende oogen, en haar aan het lijf plakken-de, nog niet goed opgedroogde kleederen.

„Omdat zij een losprijs van hen vergden!" antwoordde Raffles. „Wij hebben gezien hoe zij hen cheques tot ongeloofelijk hooge bedragen lieten teekenen en zoodra zij het geld hebben ontvangen, zullen zij hen laten bevrijden!"

„Laten wij spoedig gaan!" zeide de matroos, wiens naam Jack Armstrong was, kortaf. „Ik zou zoo gaarne mijn meester willen te-

rugzien en vooral juffrouw Alice die altijd zoo goed voor ons is geweest!"

„Dat zal misschien spoedig geschieden — maar wij moeten de grootste voorzichtigheid in acht nemen. En komt nu medel!"

Raffles bracht de geredden langs denzelfden binnenweg, voor het oog van de zeeschui-mers verborgen door den gordel van heuvels, weer terug naar de plek waar de vliegmaschine stond, waar de vier schipbreukelingen zich de oogen uitkeken aan de vliegmaschine, het zeer spaarzaam bekleede meisje met haar donkere oogen en haar bruine huid en niet het minst aan den reusachtigen Henderson, die hun komst al even weinig merkwaardig scheen te vinden als die van het melkmeisje, dat hem in Londen iederen dag zijn halve liter karnemelk voor het ontbijt kwam brengen. Er was trouwens maar zeer weinig in de wereld, wat den braven Hercules kon verbazen!

Raffles deed de vier schipbreukelingen neerzitten, en dadelijk togen Henderson en hij aan den arbeid, om hen te verzorgen. Vrouwenkleeren waren er niet, maar er waren wel stevige, ruige handdoeken, en twee daarvan werden aaneen bevestigd door den handigen reus, en daarin ging zich de kamenier wikkel-len, terwijl op haar beurt de kleine Aïda als haar kamermeisje fungeerde, haar kleederen werden in de zon uitgespreid, en zij kreeg een kininepoeder te slikken. Wat de matroos en den kok aangaat, met hen werd minder omslag gemaakt. Zij trokken eenvoudig hun kleederen uit, en een linnen broek aan, en in een oogwenk had de zon hunne lichamen door en door verwarmd, en hun op het gras uitgespreide kleederen, die goed waren uitgewrongen, volkomen gedroogd. De kinine verrichtte wonderen, en geen uur was verlopen, of allen waren nagenoeg hersteld van de gevolgen van den ondervonden schrik en het onvrijwillig bad, dat zij hadden moeten nemen onder zulke angstwekkende omstandigheden.

Henderson had intusschen herhaaldelijk seinen gewisseld met Brand, die echter niets bijzonders had te melden. De gevangenen hadden zich allen verwijderd van het kamp, voor hij nog kans had gezien, hen aan te roepen, daar al zijn aandacht zich bepaald had tot het viertal, dat daar op zulk een wonderbaarlijke wijze den dood ontkomen scheen te zijn, en naar het land toekroop.

Maar juist toen het viertal geredden weer geheel gekleed was, en zich versterkt had met een goed maal, seinde Brand opgewonden:

„De gevangenen keeren terug naar het

kamp. Zij maken zich gereed voor den maaltijd, zal ik hen waarschuwen?"

„Tracht hun opmerkzaamheid te trekken!" seinde Raffles terug. „Zeg hen dan dat zij, zonder zich opgewonden te toonen of te verraden wat er is geschied, hierheen moeten gaan. Voeg je bij hen, en wijs hen den weg. Henderson zal dan jouw plaats gaan innemen, want zonder wachtpost kunnen wij het onmogelijk stellen!"

Weer verliep bijna een vol uur. Toen pas kon Brand er in slagen de opmerkzaamheid te trekken van Armand Malory, die, met het geweer in de hand, op het punt scheen te staan, na de lunch een kleinen tocht te gaan maken, in de hoop eenig wild buit te maken.

De jongeman stond zeer verschríkt en ontwaan stil, toen hij daar plotseling een arm zag wenken, die boven een rots uitstak, en zich op zachten toon hoorde toeroepen.

„Wie is daar?" vroeg hij, het geweer in den aanslag.

„Goed vriend! Laat dat geweer maar zakken en kom naderbij!"

Malory scheen nog een oogenblik te aarzen, maar kwam toen te voorschijn, stond een oogenblik later naast Brand, en had moeite, een luïden kreet van verbazing te weerhouden, toen hij daar aan de andere zijde van den heuvelkling, in de diepte de vliegmaschine zag, en een zevental daaromheen geschaard die hem schenen toe te wuiven.

„Maar — dat is onze brave bootsman Jack Armstrong, en Daisy, het kameniertje van Alice" riep hij opgewonden. „En toch heb ik met mijn eigen oogen gezien, dat de boot werd stukgeschoten. Zijn zij dan gered?"

„Helaas slechts die vier, mijnheer Malory!" antwoordde Brand zacht.

„Wat is dat, weet gij wie ik ben?" riep de jongeman verrast uit.

„Ik heb gehoord, hoe die schurk van een Mac Millan u allen bij den naam noemde! Maar nu niet langer gepraat. Keer aanstonds terug, verklaar aan uw lotgenooten dat hier drie luchtreizigers een noodlanding hebben moeten maken, en u willen helpen, en kom dan, vooral niet overhaast, alsof gij zoomaar een uitstapje wilde gaan maken, naar de plek toe waar gij de vliegmaschine ziet staan. De bandieten zullen denken dat gij een onderzoekstochtje wilt doen over het eiland, en wij kunnen gezamenlijk de beste plannen beraamen, om die schavuiten schaakmat te zetten!"

Te verwonderd om te kunnen spreken knikte Malory hem toe, en ging weer terug naar de plek, waar Hobson Smith en de anderen zich bevonden.

Zij speelden hun rol zeer goed, en schijnbaar zonder bepaald doel klauterden allen naar den smallen doorgang in de rotsen, volgden zwijgend hunnen gids en een oogenblik daarna vielen meesteres en kamenier elkander snikkend van aandoening om den hals. En Hobson Smith deed wat hij waarschijnlijk nog nooit in zijn leven had gedaan, hij drukte zijn kok en de twee matrozen krachtig de hand.

En toen werd het een nieuwsgierig vragen, waarop steeds Raffles alleen het antwoord gaf, en men zal wel begrijpen, dat hij volstrekt niets uitliet aangaande zijn waren aard, het doel van zijn tocht, en datgene, wat hij en zijn metgezellen nog pas zoo kort geleden beleefd hadden.

Terwijl Raffles den heeren uit New York opdischte hetgeen hem te binnen wilde vallen, kreeg hij den indruk, dat Moore hem zeer scherp opnam, en dat er op diens gelaat een uitdrukking verscheen van wantrouwen en twijfel. Een oogenblik gleden de blikken van den ouden heer onderzoekend naar de vliegmaschine om zich dan weder op het gelaat van dien zonderlingen man te hechten die hier een noodlanding heette te hebben gedaan met een vliegmaschine, die er op zichzelf tamelijk zonderling uitzag, maar waaraan zijn leekenoog volstrekt niets gebrekkigs kon bespeuren! De machine zag er uit, alsof zij zoo aanstonds het luchtruim zou kunnen kiezen.

Raffles had een zeer fijn gevoel voor wat men „nuances" zou kunnen noemen, en hij was een gelaatskenner van de bovenste plank. Hij begreep wel dat er onder de rijkaards van New York in den laatsten tijd druk sprake moest zijn geweest van den geheimzinnigen Gentleman-Inbreker, die de politie zoo ijverig had bijgestaan in zijn strijd tegen de Bende van het Kwade Oog, en al had de Seagull eenige weken op zee gekruist, het jacht had zonder den minsten twijfel zijn radiografische inrichting aan boord gehad en die drie invloedrijke, machtige zakenlieden, waren zelf voortdurend in verbinding gebleven met het land waar zij hun schatten vergaard hadden. Zij hadden dus allen kunnen weten van het plotselinge vertrek van John Raffles en ook dat dit had plaats gevonden met een vliegmaschine, want de schurken die haar hadden willen rooven en in den daarop volgenden

strijd gevangen waren, zouden natuurlijk niet gezwegen hebben tegenover de politie.

Raffles begreep dus dit alles zeer wel, maar hij trok er zich bitter weinig van aan, wat de oude Moore dacht, en ging voort, met een beminnelijken glimlach op het gelaat een overigens vrij onwaarschijnlijk relaas te doen van zijn tocht.

Toen hij gereed was, zag hij wel in, dat niet alleen Moore, maar ook de andere beide millionairs er het hunne van dachten. Een vlieg-machine zonder drijvers, die den oceaan durfde oversteken, en hier kwam landen, dat was zeker iets heel ongewoons! Zij hielden zich echter, alsof zij ieder woord van den vreemdeling als een evangelie beschouwden, en verklaarden, dat zij zich geheel en al wilden onderwerpen aan hetgeen hij hun zou willen voorschrijven.

Natuurlijk — zoo ging het in New York ook! overdacht Raffles met een spottend lachje. Zij zullen heel graag van mijn diensten gebruik maken zoolang die hun van nut kunnen zijn, en wie ik ben doet er niets toe, zoolang zij dat niet behoeven te weten, en zoolang het hun geen schade berokkend! Nu, het zijn en blijven mijn medemenschen, en ik moet hen helpen! Wie weet stel ik mij later wel eens schadeloos voor die moeite!

Raffles begon, met Henderson ijlings naar de plek te zenden, waar Brand dien geheelen namiddag de wacht had gehouden, met het bevel, scherp uit te zien naar het kaperschip en ging toen voort, zich tot de Amerikanen wendend:

„Ik wil u niet verbloemen, heeren, dat de toestand ernstig blijkt, niet alleen voor u, maar ook voor ons, die met de geheele zaak niets uitstaande hebben, maar hier nu eenmaal zijn, en zeker zullen worden uitgeroeid door de schurken, als zij dat merken! Kunt u allen met een geweer omgaan?”

Moore trad naar voren, en zeide met zijn vlakke stem, de stem van een man die het niet gewend was, ooit te worden tegengesproken:

„Mijn beide vrienden zijn goede schutters, maar ik zou op tien meter afstand een drijvende schijf van de marine missen. Ik zie echter volstrekt niet in, waarom wij het op een schietpartij moeten laten aankomen. Is de vlieg-machine, die gij daar hebt, snel?”

„Zeer snel, mijnheer Moore!”

„Hoeveel personen kan zij bevatten?”

„Vier, vijf op zijn hoogst!”

„Als ik mij niet vergis, zijn wij hier met

veertien personen, tenzij uw gezelschap uitgebreider mocht zijn, dan wij vermoeden!”

„Ik ben met twee vrienden, en dat kleine, Afrikaansche meisje,” antwoordde Raffles koeltjes.

„Uitstekend! Mag ik u vragen, wat er tegen zou zijn, driemaal heen en terug naar Keeling te vliegen, en ons daar achtereenvolgens af te zetten? Zoudt gij die tocht wel in twintig minuten volbrengen?”

Raffles keek den ouden heer met zijn effen gezicht een oogenblik doordringend aan en antwoordde toen met zijn hoffelijksten glimlach:

„In tien ook wel, als het moet zijn!”

„Wat is dan eigenlijk eenvoudiger, dan deze oplossing?”

„Zij is zoo eenvoudig, mijnheer Moore, dat ik er, om u de gulle waarheid te zeggen, nog in het geheel niet aan gedacht heb,” antwoordde Raffles en half sprak hij maar waarheid.

„Het spreekt van zelf dat wij u voor de moeite schadeloos willen stellen!” hernam Moore, die een gouden tandenstoker te voorschijn had gehaald en er zijn kiezen mee begon te reinigen. „Zeg maar, wat wij u verschuldigd zouden zijn voor die hulp! Gij zijt zeker beroepsvlieger?”

„Nu en dan — dat hangt er vanaf — niet altijd!” antwoordde Raffles, en met dit raadselachtig gezegde moest Moore voorloopig genoegen nemen. „Wat de betaling betreft, gij zult wel begrijpen, dat ik die in dit geval niet kan vergen! Toch is er een klein bezwaar verbonden aan wat gij voorstelt! Het was immers uw plan, met dien kleinen veerdienst onmiddellijk een aanvang te maken?”

„Dat spreekt vanzelf, hoe eerder hoe liever!”

„Dan moet ik u toch het volgende onder het oog brengen! Bij den eersten keer zullen wij natuurlijk gemakkelijk kunnen opstijgen en wegvliegen, maar dat moeten de zeeschuimers zonder den minsten twijfel zien. Op een paar bergen en heuvels na is het eiland laag, en juist om die hoogten te vermijden, zal ik mijn vlieg-machine aanstonds tot vrij aanzienlijke hoogte moeten laten stijgen, er gaan minstens twintig minuten heen met de tocht heen en terug, die tijd nu is voor de schurken ruimschoots voldoende haastig hun booten uit te zetten en met alle macht naar het eiland te roeien....”

„Of te vluchten,” viel Moore hem in de rede!

„En daardoor gevaar te loopen, de cheques niet te kunnen innen?” zeide Raffles schouderophalend. „Zoo dwaas zullen zij niet zijn! Zij moeten natuurlijk zekerheid hebben, en die kunnen zij alleen maar verkrijgen, door dadelijk een onderzoek ter plaatse te gaan instellen. Zij moeten er immers rekening mee houden, dat men van Keeling af, al heel gemakkelijk naar New-York kan telegrafeeren om de banken te waarschuwen. Ik zou om alles wat gij wilt durven wedden, dat zij dadelijk hun booten volladen met manschappen om de zaken hier te gaan opnemen! Tot vluchten hebben zij nog genoeg tijd, en in volle zee behoeven zij die twee kleine notedopjes van de politie met hun revolverkanonnen niet te vreezen! Hun snelvuurgeschut draagt verder, en is van grooter kaliber!”

Het bleef even stil, en toen sprak Hobson Smith met vaste stem:

„In dat geval moeten de vier vrouwen naar mijn meening het allereerst worden overgebracht! Gebeurt hetgeen wij vreezen dan zullen wij de schurken zolang mogelijk trachten tegenhouden, om een tweede afdeeling in de gelegenheid te stellen den overtocht te doen.”

„Dat is een woord naar mijn hart!” riep Raffles uit. „Het is trouwens het eenige wat er op zit. Ik wil er echter uw aandacht op vestigen, dat de laatst overgeblevenen het hard te verantwoorden zullen hebben. Hebt gij er eenig denkbeeld van, wie dat zullen zijn?”

„De matrozen en de kok, en wie nog lust mocht gevoelen zijn huid te wagen!” antwoordde Moore koeltjes en zonder de minste aarzeling.

Raffles keek hem een oogenblik aandachtig aan als meende hij, dat de oude man spotte, maar toen hij zag dat deze in volkomen ernst sprak, gewend als hij was dat zijn bedienden en ondergeschikten voor hem kropen, en reeds een toornig antwoord wilde geven, voorkwam Malory hem, die op heftigen toon uitriep:

„Dat zal niet gebeuren, mijnheer Moore! Die arme menschen hebben al genoeg angst geleden, en hier, in deze omstandigheden, zijn wij allen volkomen gelijk! Vindt ij dat ook niet, liefste?”

Het jonge meisje wierp hem een blik toe waarin vrees voor zijn leven, liefde en bewondering om den voorrang streden. En zij zei heel zacht:

„Ja, Armand, je hebt gelijk! Hier mag niemand voorrang hebben boven den ander!”

„Als gij bij dat voorstel blijft, dan zal er om geloot worden!” hernam Raffles ijskoud. „Mijn metgezellen en ik, doen hier echter niet aan mee. Wij zijn niet voornemens, naar Keeling te gaan, maar blijven hier. Ons kleine Afrikaansche meisje echter moet in veiligheid worden gebracht. Er blijven dus elf personen, die moeten worden overgebracht. De bestuurder neemt één van de vijf plaatsen in, en zal dus drie maal heen en weder moeten gaan. Den eersten keer zal hij de vier vrouwen voeren...”

„Is er geen plaats voor mij? Ik ben de oudste der mannen!” riep Moore uit. „Ik wil u honderdduizend dollar betalen, als gij mij den eersten keer overbrengt!”

Raffles had in zijn leven met lafheid in velerlei gedaanten kennis gemaakt, maar nog nooit zag hij haar zoo cynisch, zoo naakt, en zonder omwegen zich op den voorgrond stellen! Het is waar, deze man was oud, zeker wel vijf en zestig jaar, maar welk een ziel moest er in dat lichaam huizen, die hem noopte, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was, als eerste een plaatsje te zoeken bij vrouwen! Raffles voelde een walging bij zich opkruipen, en die was ook duidelijk op zijn gelaat zichtbaar, toen hij met snijdende stem antwoordde:

„Al zoudt gij twee millioen bieden, ik zou weigeren! Zijt gij een man? Is uw armzalig leven u nog zooveel waard. Aan u, die reeds met een voet in het graf staat? Hebben uw rijkdommen u zoo verhard, dat gij schaamteloos, zonder te blozen, dit voorstel durft doen?”

Het kameniertje trad bedeesd naar voren, en zeide met zachte stem, zonder op te durven zien:

„Mijnheer Moore kan wel in mijn plaats gaan!”

„Neen!” hernam Raffles kortaf. „De vrouwen zullen alleen gaan, en tegelijk!”

„Wat! Hij durft dus een kleurlinge, hij durft dat bruine schepsel, die negerin boven mij te stellen!” riep Moore uit die lijkkleek was geworden, en van wien zich een verschrikkelijke angst plotseling scheen meester te maken.

„Al was zij tienmaal zwarter — zij is een vrouw, en daarom heeft zij thans den voorrang!” riep Raffles met stemverheffing uit. „En thans geen woord meer, of ik zou niet voor mijzelf kunnen instaan. En denk erom

Philip Moore dat ik uw naam zal weten te onthouden!"

„Nu weet ik het!" riep Moore bijna gillend uit. „Ik heb het aanstonds geraden, en uit je laatste woorden begrijp ik alles! Jij bent Raffles, die een paar dagen geleden uit New-York ontvlucht bent. Die vliegmaschine kan alleen de jouwe zijn!"

„Ik ben het!" antwoordde Raffles kalm.

Het bleef geruimen tijd doodstil op die plek, en men hoorde niets dan het moeilijke ademen van Moore, die geheel ontzind scheen te zijn van angst bij het vooruitzicht, dat misschien de bandieten zouden terugkeeren, thans met het vaste voornemen om hen te doden, als zij zouden merken dat hun plannen dreigden te mislukken.

Armand Malory was de eerste die sprak. Hij zeide zachtjes, Raffles vast aanziende:

„Mij jaagt uw naam volstrekt geen schrik aan! Ik weet wie en wat gij zijt. Ik weet ook dat wij volkomen op u kunnen vertrouwen, nu gij ons uw hulp hebt aangeboden, en dat gij een moedig, vastberaden man zijt! En daarom vertrouw ik zonder de minste aarzeling, wat ik het liefste heb op de wereld aan uw hoede toe."

En met een teeder, eenvoudig gebaar stak hij het jonge meisje de hand toe.

En snikkend wierp Alice zich aan zijn borst, en zeide:

„Ik kan je niet laten gaan, Armand! Als die vreeselijke mannen terugkeeren. . . ."

„Ons lot is in Gods hand, Alice!" zeide de jongeman met zachte stem. „Ik weet geen ander middel om hier veilig vandaan te komen!"

„Ik wel!" schreeuwde Moore, vaalbleek. „Blijf op den grond met je verdoemde vliegmaschine zoodat zij hem niet kunnen zien. Morgen zullen de schurken het anker lichten, en zoodra zij uit het gezicht zijn, kun je ons overbrengen!"

„Zij zullen niet heen gaan, zonder dat hun aanvoerder en zeker nog andere kerels vanavond zijn teruggekeerd!" hernam Raffles. „Bedenk wat Mac Millan vanmorgen sprak! Herinner u dat hij uw geweerpatrioten weer

heeft meegenomen! Dat voorspelt een booze daad — en ik laat het aan het oordeel van mijnheer Malory over, of die daad volbracht mag worden."

De jongeman had het jonge meisje met een heftige beweging aan zijn borst gedrukt, en zijn stem klonk heesch, toen hij uitriep:

„Liever liet ik mij in stukken hakken, voor ik toestond, dat hij haar met een vinger aanraakt."

„Wel, mijnheer Moore, wat zegt gij daar wel van?" vroeg Raffles sarcastisch. „Gelooft gij nog dat alles zoo gemakkelijk en zonder opzien van stapel zal loopen?"

Moore begon heen en weer te loopen, alsof hij plotseling waanzinnig was geworden, en eindelijk leunde hij wankelend tegen de vliegmaschine, sloeg er met de gebalde vuist op, en schreeuwde schor:

„Naar de duivel met jullie pleziertocht. Ik wil nog niet sterven, heb je dat verstaan? Jullie zijn verplicht, voor een man van mijn naam zorg te dragen! Weet je wat ik waard ben in de Staten? Weet je dat het voor honderden den ondergang kan beteekenen als ik plotseling sterf? Wat kunnen mij die sentimenteete overwegingen schelen? Breng mij weg? Ik bied je een kwart millioen! Breng mij weg met drie van de vrouwen, want ik wil hier niet blijven! Tot geen prijs wil ik den nacht tegemoet gaan. Wat zwaait die man daarboven op de rots met zijn armen?"

Aller blikken wendden zich naar den reus, die driftig met zijn zakdoek zwaaide. Zoodra Henderson zag dat de aandacht van Raffles en Brand op hem gevestigd was begon hij te seinen.

Heel langzaam begon de duisternis te vallen! Nog maar juist waren de teekenen zichtbaar die hij gaf.

Raffles keek een oogenblik zwijgend toe, en greep toen geweer en patronentasch.

„Wat seint hij?" vroeg Malory ademloos.

„Zooeven is een sloep van het kaperschip uitgezet, en zes mannen komen naar de landingsplaats geroeid!" antwoordde Raffles kortaf.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

Toebereidselen.

Het was alsof deze weinige woorden den ouden Moore den genadeslag toebrachten, hij begon gillend te lachen en eensklaps klom hij alsof de angst hem een tweede jeugd schonk, vlug als een aap over den rand van de vlieg-machine, en begon heftig aan alle handles en trekdraden te rukken, die maar onder zijn bereik kwamen. En het was een groot geluk dat alleen Raffles, Brand en Henderson het toestel in beweging konden brengen, door aan een goed verborgen knop te trekken, anders zou de krankzinnige zeker een groot onheil hebben aangericht.

Met de grootste moeite slechts, konden Raffles en Brand hem uit de machine sleuren, en zoo woedend verzette hij zich, dat de eerste wel genoodzaakt was, hem door een kaakslag bewusteloos te doen neervallen.

„Bind hem!” beval hij tot Brand. „En een prop in den mond! De oude gek zou ons door zijn gekrijsch nog kunnen verraden.”

In een oogenblik had Brand den ouden man, wien het schuim op den mond stond, zoo stevig met touwen gebonden dat hij zich niet kon verroeren, en hem zijn eigen zakdoek stevig in den mond geduwd.

De andere mannen keken zwijgend toe, bleek, maar niemand trad tusschenbeide want zij begrepen maar al te goed, dat hun leven thans misschien afhing van hun vastberadenheid, maar vooral van de kunst, hun aanwezigheid door niets te verraden.

Raffles gaf vliegensvlug zijn bevelen.

Hij wendde zich tot Hobson Smith, en zeide:

„Gij keert onmiddellijk weer naar uw kamp terug en het moet schijnen alsof gij daar heel toevallig juist op dit oogenblik weer zijt aangekomen. Ik denk dat zij de afwezigheid van deze ongelukkige niet eens zullen bemerken. Mochten zij naar hem vragen, verzin dan een uitvlucht, zeg dat hij van u is afgedwaald. De matrozen en de kok kunnen immers schieten? Brand, deel de geweren rond, en geef hun munitie. Er zullen ook nog wel jachtmessen zijn, ingeval het tot een handgemeen mocht ko-

men. Gij volgt mij, en ik zal u een goede plaats aanwijzen, waar wij de schurken zullen kunnen overvallen, wanneer het noodig mocht blijken. Gij, Armand Malory, tracht zoolang mogelijk een conflict uit te stellen, zoodat het goed donker is, als wij een woordje gaan meespreken. En denk erom — er mag volstrekt niet geschoten worden, tenzij ik het bevel, of wanneer gij in een toestand geraakt, die schieten onvermijdelijk maakt! Want bedenk dat alle anderen misschien zullen afkomen op dat schot, vreezend dat er iets niet in den haak is! En haast u thans, anders gaan zij den omtrek doorzoeken, en dan zouden zij mijn vlieg-machine nog kunnen ontdekken, ofschoon de schemering snel valt zooals altijd in de tropen. Helaas, ik had gewild dat ik de vrouwen al had kunnen overbrengen naar Keeling. Thans moeten zij hier blijven, bij de vlieg-machine en goed acht geven. Jij, kleine kamenier, je lijkt me een moedig kind toe! Hier, neem deze revolver, en schiet haar af, zoodra er onraad dreigt! Maak er echter alleen gebruik van als het niet anders kan, want de knal zou misschien op het kaperschip, maar heel zeker op het strand worden gehoord, en de zeeschuimers wanen dit eiland onbewoond! Armand Malory, hier is munitie voor de revolver zoodat je die zult kunnen gebruiken als het noodig mocht zijn. Verberg de messen want de schurken zouden zich afvragen hoe je daaraan komt! En nu, vlug, vlug. En bedenk dat wij in de buurt zullen zijn!”

„Kan Alice niet hier blijven?” vroeg de jongeman, wiens stem beefde.

„Ik vrees dat dat onmogelijk zal zijn,” antwoordde Raffles hoofdschuddend. „Misschien zouden zij argwaan krijgen, zij zouden gaan zoeken — de afstand van hier tot aan het strand bedraagt nauwelijks een kwartier, en dan zoudt gij niet bij haar zijn! Nogmaals — wij zijn in uw onmiddellijke nabijheid en ik heb een trouwen helper, die, als het noodzakelijk zou zijn, de zes bandieten wel geheel alleen klein krijgt! Op weg!”

De kleine troep trok haastig verder, terwijl

snel de duisternis viel over de laagvlakte, waar de machine nu stond als een reusachtig, geheimzinnig insect.

De arme kleine Aïda begreep weinig van wat er voorviel, maar instinctmatig gevoelde zij het gevaar en bijna met heiligen eerbied keek zij op naar het blanke, bleeke gelaat van het blonde kameniertje, dat haar wel een wonderwezen moest toeschijnen.

Raffles wees den weg. Hij kon als een kat in het donker zien, en spoedig had hij de klip bereikt, waar Henderson zich bevond. Een enkele blik overtuigde hem dat de bandieten reeds aan land waren gegaan, zes in getal na de sloep halverwege op het droge te hebben getrokken.

Het was hoog tijd, dat de gevangenen weder terugkeerden!

Met een zwijgenden handdruk namen de Amerikaansche millionairs, die hier in zulk een gevaarlijke, nimmer verwachten toestand waren geraakt, afscheid van den man, die hun zijn diensten had aangeboden, terwijl het hem toch zoo gemakkelijk zou zijn gevallen, met zijn wonderbare vliegmaschine op te stijgen en weg te vliegen van deze plek.

Met een gebaar legde Raffles zijn klein troepje, dat nu uit zes mannen bestond, het stilzwijgen op, en zij zagen hoe de witte gedaanten der gevangenen de helling afdaalden naar het strand, terwijl de mannen met elkander spraken, en zich hielden alsof zij zeer verwonderd waren, daar beneden opnieuw zes van de zeeschuimers aan te treffen, waaronder Brand aanstonds de gestalte had herkend van Mac Millan, den aanvoerder.

• Toen werd alles stil.

Men hoorde alleen maar de stem van den aanvoerder, die op zoetsappigen toon tot zijn gevangenen scheen te spreken, maar wat hij zeide was niet te hooren.

„Hij had vermoedelijk gedacht, hen reeds in rust te vinden,” fluisterde Brand Raffles zachtjes toe.

„Ongetwijfeld! Het is een tegenvaller voor hem. Hij had het natuurlijk voorzien op het meisje, en wilde het waarschijnlijk meenemen naar zijn schip! Het is jammer dat wij alles niet van te voren geweten hebben, Brand! Je zult je misschien nog wel herinneren, hoe je, eenige jaren geleden, op zulk een voortreffelijke wijze, de rol hebt gespeeld van een onschuldig meisje, dat in de handen was gevallen van een rauwen kaperkapitein, en hem den neus platsloeg, toen hij je wilde aanranden?”

„Praat er mij niet van!” hernam Brand met een rilling van afschuw. „Het is gelukkig dat ik langzamerhand wel wat te oud word, om voor onschuldig jong meisje te spelen!”

„Geloof dat vooral niet!” hernam Raffles. „Je blauwe oogen zijn nog helder genoeg, en menige vrouw zou je je gevulde, roze wangen benijden! En nu goed opgelet vrienden! Wij gaan ons verdeelen en een omtrekkende beweging maken. Denk erom, dat geen steen mag verrollen, geen tak mag kraken! Alles hangt van onze stille bewegingen af. Geschoten mag er niet worden, tenzij ik het bevel geef. Snijdt u onderweg zware knuppels, dat zal wel voldoende zijn, en anders gebruikt gij het mes dat even stil en nog beter werkt. Gij vecht met bloeddorstige tijgers en zij zullen u niet sparen! Denk er om, Brand, jij neemt het bevel op je over onze twee ferme matrozen! Onze vriend de kok blijft bij ons! Je zult de achterhoede moeten vormen, vriend, want je witte kleedij is wel wat erg opvallend. Blijf maar achter mijn geweldigen makker, die je wel aan het oog zal onttrekken. Brand, je komt toesnellen op het bekende sein — het fluiten van de merel. Wij zijn zoo talrijk, dat wij hen gemakkelijk de baas zullen zijn en hoe stiller het gebeurt hoe beter!”

Een oogenblik daarna scheidden de kleine troepen, en Raffles hoorde hoe Brand zich met zijn twee matrozen omzichtig verwijderde, en een omtrekkende beweging ging maken, hoe langer hoe lager dalende, om aanstonds op het sein, de zeeschuimers in den rug te kunnen aanvallen.

Het was nu zeer stil geworden. Men hoorde niets anders dan het eentonige ruischen van de zee maar heel zwakjes, want er was bijna geen wind en zoeven was de kentering ingetreden. De maan stond als een scherpe sikkel aan den hemel, en vaag was, als een donker zeemonster, het kaperschip zichtbaar. Heel vaag hoorden men dronkemans gezang. De bandieten schenen de overwinning te vieren!

De nacht was zoel, geen windje deed het gras bewegen. Daar beneden rimpelde het water ternauwernood, als het uitliep op het strand, in parelmoeren glanzen, alles ademde rust en vrede, en men kon zich niet voorstellen, dat deze verlaten, stille plek het schouwtooneel kon zijn van verwoeden, bloedigen strijd.

Na nog eenige oogenblikken te hebben gewacht, begonnen Raffles en zijn beide metgezellen, heel voorzichtig langs de rotsachtige helling af te dalen naar het strand, zich zoo-

veel mogelijk verschuilend achter de reusachtige steenen die hier en daar de helling bedekten.

Eenmaal moesten zij een open plek oversteken, en onder het voortloopen zagen zij de gedaanten der bandieten, die zich bij de bootschenen op te houden.

Zij hadden bijna het strand bereikt, toen er plotseling een doordringende kreet klonk uit de tent, die aan de beide dames tot verblijf was aangewezen.

Tegelijkertijd klonk de bevelende stem van Malory, die driftig schreeuwde:

„Laat haar los! Laat haar onmiddellijk los, want bij den duivel, ik sla je neer!”

Het kort geluid van een worsteling, en toen plotseling een scherpe knal!

Het was te veel gevergd geweest van den jongen Malory, om werkeloos toe te zien, terwijl een naar drank riekende, moordzuchtige schurk, zijn meisje trachtte weg te sleepen waar hij bij stond!

„Vervloekt! Zij hebben patronen!” schreeuwde een heesche stem, en daarop weer een schot.

„Kom mede! Zij zijn al handgemeen! Het is jammer dat zij geschoten hebben, en misschien hebben wij aanstonds de heele bende op ons dak, maar het is nu eenmaal niet anders!”

Raffles behoefde niet eens een sein te geven, want nauwelijks waren ze op het strand aangekomen, of daar kwamen reeds Brand en zijn twee matrozen aansnellen.

Het was goed dat de maan scheen, anders had men nauwelijks vriend van vijand kunnen onderscheiden.

Raffles struikelde al aanstonds bijna over het lichaam van Alice, die bewusteloos was neergegleden uit de armen van Mac Millan, die door den kogel uit Armand's revolver aan den rechter schouder zwaar was gewond, en kreunend dicht bij de boot neerhurkte, terwijl hij met een bevende linkerhand naar de revolver op zijn rechterheup tastte, steunend van pijn en van dolle woede.

Bijna onmiddellijk rees er een gedaante voor Raffles op, die iets naar zijn borst ophief, dat in het maanlicht blonk. Raffles wachtte de uitwerking van dat blinkende ding niet af, maar velde den bandiet met een mes-

stoot, die hem in de volle borst trof, en hem rochelend deed ineenzinken.

Maar Henderson was verschrikkelijk om aan te zien.

Hij was het verschrikkelijke, bloedige tooneel van dien morgen niet vergeten, en met verbrijzelende kracht vielen de slagen van den zwaren knuppel, dien hij zich gesneden had, op de koppen der zeeschuimers, die omvielen als kegels in een spel, wanneer de houten bal er tusschen vliegt.

Hij verpletterde den schedel van een kleinen, roodharigen schavuit alsof het een eierschaal was, en niet veel beter verging het een zwaren kerel, die tot tweemaal op den reus vuurde, en hem eenmaal licht aan den hals raakte.

Brand en de matrozen lieten zich ook niet onbetuigd, Malory, zelf licht gewond, sloeg met den kolf van zijn revolver zijn man neer, en in minder dan vijf minuten was deze strijd beslecht.

Mac Millan bleek zwaar gewond te zijn, twee bandieten waren op slag gedood, nog een ander worstelde met den dood, en twee waren zoodanig gekwetst, dat zij zich niet konden verroeren en bewusteloos waren neergezonken.

Maar nog hijgden de mannen van de inspanning van den strijd, toen zij op het kaperschip reeds leven hoorden. De davits piepten, een bevel werd geschreeuwd, kettingen liepen over een spil, katrollen krijschten, en het was maar al te duidelijk, daarginds werden de booten uitgezet!

„Wij gaan ons verschansen!” riep Raffles uit. „Hier zouden wij het niet langer kunnen harden. Kom vlug mede, maar wacht een oogenblik!” Hij boog zich heen over den gewonden Mac Millan, ontknoopte diens buis, en nam uit den binnenzak de portefeuille, waarin de cheques gestoken waren. Hij haalde de kostbare papieren eruit, en stak ze hoffelijk Smith toe met de woorden:

„Hier zijn uw cheques! — die van mijnheer Moore zal ik zoo vrij zijn voorloopig te bewaren! Ik geloof niet dat ik ze zal kunnen innemen. Maar wie weet komt ze mij op andere wijze te pas, en nu niet langer gedraald, naar onze vesting getrokken!”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Het einde.

Er viel geen tijd te verliezen.

Reeds was het geblas van de riemen duidelijk te vernemen, en er zou geen kwartier verlopen zijn, of de schurken zouden het strand hebben bereikt.

Voorafgegaan door Raffles, en langs een kleinen omweg, teneinde niet in het oog te vallen van de zeeschuimers, die natuurlijk goed bewapend zouden zijn, trok de kleine troep in allerijl terug, verder landwaarts in, en bereikte eenige minuten later den top van den lagen gordel van heuvels en klippen die een uitstekend bolwerk bood, tenminste wanneer men niet met een al te groote overmacht had te doen.

Daar gekomen, zond Raffles de beide vrouwen onmiddellijk naar de laagvlakte in gezelschap van Brand, ofschoon deze heftig wilde protesteeren en beval den jongeman, de vier vrouwelijke leden van het kleine gezelschap in allerijl met de vliegmaschine naar het eiland Keeling over te brengen, en dan zoo spoedig mogelijk terug te keeren.

„Maar zij kunnen wel met veertig man komen, misschien met meer!” riep Brand uit.

„Al kwamen zij met honderd, ja met duizend — ik zou je moeten verzoeken om je plicht te doen, Brand!” hernam Raffles streng. „Het is mogelijk dat wij worden overwonnen — en denk dan eens aan het lot van de vier vrouwen!”

Malory trad op Brand toe, en de hand, welke hij den jongeman op den schouder legde, trilde even, toen hij smeekte:

„Doe het, in Gods naam, mijnheer! Ik zal er u voor zegenen! John Raffles heeft gelijk, het is beter dat wij een moedig man minder hebben, dan dat wij de kans loopen, dat de vier vrouwen in handen vallen van die woeste schurken, die bloedig wraak zullen willen nemen, en dan — wat er dan zou gebeuren — ik zou krankzinnig worden, als ik er verder over nadacht!”

„Het zal geschieden!” antwoordde Brand kortaf. „Neem mijn geweer, ik zal het niet noodig hebben. Edward, ik zal mij zooveel

mogelijk haasten, de vrouwen afzetten dicht bij de havenstad, en onmiddellijk terugkeeren.”

„Doe dat! Tot dien tijd zullen wij het gemakkelijk kunnen volhouden dunkt mij! Je zult dan althans het voorrecht hebben, te zamen met ons te sterven!”

„Geloof je dat de toestand zoo ernstig is?” vroeg Brand zacht.

„Zeer ernstig! Zij zijn talrijk, en toch zou het iets geheel anders zijn, indien het slechts dag ware. Maar het is nacht, zelfs met het licht van de maan als bondgenoot kunnen wij slechts onduidelijk alles waarnemen — en — als zij eenmaal weten waar wij zitten, zullen zij ons kunnen omsingelen. Haast je nu maar, en breng die arme vrouwen zoo spoedig mogelijk in veiligheid!”

„Ik zal de autoriteiten waarschuwen! Zij zullen hulp kunnen zenden!”

„Neen, dat zul je niet doen. Het zou tot niets dienen. Zij hebben drie uren noodig om hier te zijn, en — dan is het pleit allang beslist. In ons voor- of in ons nadeel! En ga nu!”

De beide onafscheidelijke vrienden wisselden een krachtigen handdruk, waarin alles lag, wat zij elkander op dat oogenblik niet meer konden zeggen, en toen vatte Brand Alice en hare moeder bij de hand, en geleidde ze zoo haastig hij kon naar het grasveld.

Nog geen vijf minuten later bewees het geraas van een schroef, dat de vliegmaschine zich vrij had gemaakt van dezen ongestuurd bodem, en koers had gezet naar Keeling. Binnen vijftien seconden was zij zoo ver, dat haar gerucht nog maar zeer zwakjes tot de belegerden doordrong. Want van dat oogenblik af mochten zij zoo wel genoemd worden. Nog altijd plasten de riemen in het water, maar nu heel wat dichterbij, en duidelijk waren vier sloepen te zien, die zoo snel mogelijk zich een weg baanden te midden van de lage klippen, die bij eb waren drooggelopen. Het maanlicht was sterk genoeg om te kunnen zien dat al die booten tot zinkens toe volgeladen waren met zeeschuimers. Een oogenblik later

sprongen er enkelen overboord, waadden tot aan hun knieën door het water, de anderen volgden hun voorbeeld spoedig en zij trokken de nu ontlaste sloepen zoover mogelijk op het strand.

En bijna onmiddellijk ging er een waar gehuil van woede op daarginds aan den oever van de slechts even rimpelende oliegladde zee. De bandieten hadden zooeven de dooden en zwaargewonden ontdekt, en sommige hunner schoten uit louter blinde woede als dollen hunne revolvers af zonder eenig nut.

Raffles had moeten wachten, tot allen ontscheept waren, want de afstand was te groot geweest om met eenig succes de zeeschuimers onder vuur te kunnen nemen. Ook thans waren zij nog maar onduidelijk zichtbaar, als zwarte gedaanten, die opgewonden heen en weer liepen, en blijkbaar zochten naar de gevangenen, zonder nog iets te begrijpen van hetgeen er kon zijn voorgevallen.

Raffles had zijn kleine troep, die thans uit acht personen bestond, waarvan de meesten met geweren waren bewapend zoo goed mogelijk verdeeld.

„Ik zal het eerst schieten,” zeide hij zacht. „Dan vuurt gij allen tegelijk! Geeft acht!”

Hij hief zijn geweer langzaam op, mikte een oogenblik, en drukte af. Bijna onmiddellijk weerkaatsten de omliggende rotsen als een donder het geluid van de knetterende gewerschoten, en vier, vijf van de bandieten storten dood of gewond ter aarde.

Een oogenblik was het alsof een paniek zich van hun zou meester maken. Eenige sprongen schreeuwend weer in een der sloepen, zonder er zelfs aan te denken, het vaartuig eerst weer vlot te maken, blijkbaar met de bedoeling, haastig naar het schip terug te roeien. Anderen zochten zoo vlug zij konden dekking achter en terzijde van de op het zand gehaalde booten en begonnen van daar in het wilde te vuren op de heuvelketen, want zij hadden onmiddellijk begrepen, dat zij van die zijde beschoten waren. De kogels uit hunne revolvers en geweren sloegen met een geluid van een zweepslag plat tegen het graniet, en slechts de kok werd licht aan het hoofd gewond door een afspringende rotsscherf die hem de wang openreet.

Raffles en Henderson, die repeteergeweren hadden, schoten dadelijk weer terug, en troffen nog twee der schurken, wier gedaanten ofschoon zij naast een der sloepen waren neergeknield, tamelijk duidelijk afstaken tegen het gele zand.

Maar toen was er ook niemand meer te bespeuren van de veertig of meer mannen, die zooeven voet aan land hadden gezet.

Zij hadden natuurlijk begrepen, met een sterke tegenpartij te doen te hebben, al moest het hun een raadsel zijn, waar de gevangenen zoo plotseling hun patronen en hun versterking vandaan hadden gehaald, en zij hadden het verstandig geacht, zoo spoedig zij konden het veege lijf in veiligheid te brengen achter de rotsen waarmede het strand bezaaid was, of op den bodem van de sloepen.

Dat zij in die vaartuigen waren bleek spoedig, want nu en dan knalde er een schot van die zijde, gelost door een der kerels, die den loop van zijn geweer op het dolboord bij wijze van borstwering deed rusten.

Nu en dan zag men donkere gestalten bliksemsnel van rots tot rots snellen, zoo vlug, dat de tijd om te mikken ontbrak, en Raffles zag maar al te spoedig in, dat deze manoeuvre de inleiding was tot hetgeen hij al aanstonds gevreesd had, een omtrekkende beweging, waardoor de bandieten ten slotte de tegenpartij zouden overvleugelen en in den rug zouden kunnen aanvallen.

En toch was hiertegen voorloopig niets te doen.

Er werd niet gesproken, en alleen Raffles gaf nu en dan met gedempte stem korte bevelen, die stipt werden ten uitvoer gebracht.

Henderson, die op een paar passen afstand van Raffles plat op de rots lag uitgestrekt, en nu en dan door een smalle spleet gluurde, waardoor hij ook den loop van zijn geweer had gestoken, zeide na eenige oogenblikken:

„Zouden zij niet op het grasveld kunnen komen, mylord?”

„Dat kunnen zij zeker, als zij een omweg maken, James! Maar wat zouden zij daar te zoeken hebben? Zij weten drommels goed dat wij hierboven op de rotsen zitten! En wat zou het nog, of zij zich naar de weide begaven?”

„Daar moet mijnheer Brand weer landen, en dat is het niet alleen — daar ligt ook nog die oude heer, die zich zoo kinderachtig aanstelde, Moore heet hij geloof ik!”

„Dat is waar — daaraan had ik niet zoo spoedig gedacht!” riep Raffles uit. „Zij mogen hem daar niet vinden. En in het eerste kwartier kunnen zij daar ook onmogelijk zijn. Ga hem halen, Henderson! Hij mag dan een laffe, hartelooze, oude schelm zijn — hij is toch nog te goed, om door dat ontuig te worden vermoord! Laat je geweer maar hier — dat kan je toch van geen nut zijn.”

Zonder er aan te denken, een tegenwerping te maken, schoof Henderson zijn zwaar lichaam behoedzaam achteruit en omlaag, tot hij buiten schot was, en zonder gevaar kon opstaan, en ging toen zoo vlug hij kon langs de klippen naar het grasveld, waar hij al spoedig den in het wit gekleede Moore ontdekte, die zich heen en weer rolde over het stekelige gras, blijkbaar ten prooi aan een dolle angst, nu hij schieten had gehoord, en zijn best doende, om zich te bevrijden van de touwen, waarmede hij gebonden was.

Henderson wierp een blik op hem, waarin medelijden en minachting zich mengelden, en wierp toen den ouden man als een baal over zijn schouder. Hij droeg hem weg als een klein kind, en beklom den rotsheuvel weder, juist toen daar van beneden weer een salvo klonk, dat overal de splinters van graniet deed stuiven, zonder verder schade aan te richten, maar dat ook bewees, dat de zeeschuimers inderdaad hunne beide vleugels steeds verder vooruitschoven, en de vesting der belegerden hoe langer hoe meer van terzijde begonnen te beschieten. „Hier is hij!” zeide Henderson, zachtjes hijgend, terzijde hij zijn vracht tamelijk onzacht neerwierp en zoover vooruitschoof, dat Moore onmogelijk door een kogel kon worden geraakt. „Hij rolde zich als een gek heen en weer, en ik geloof dat hij er leelijk aan toe is!”

„Neem hem die prop uit den mond, James!” beval Raffles. „Het komt er nu niet meer opaan of hij schreeuwt. Misschien brengt het hem wat tot bedaren!”

Wel een weinig tegen zijn zin trok Henderson den zakdoek uit den mond van den gewonden Moore, en deze maakte er onmiddellijk gebruik van door om hulp te krijschen, als iemand die op het punt staat, te verdrinken.

„De arme man is volkomen waanzinnig,” zeide Raffles hoofdschuddend. „Knevel hem maar weer, Henderson — zijn geschreeuw zou ons maar afleiden, en de schurken nauwkeurig de plaats aanwijzen, waar wij ons bevinden!”

En hoezeer Raffles goed gezien had, bleek dadelijk, toen een ware kogelregen het gesteente geeselde, waarachter de belegerden zich hadden teruggetrokken.

Allen keken scherp uit. En wat zich daarginds maar bewoog, kon er zeker van zijn, op een kogel te worden onthaald. En soms bewees een rauwe kreet, dat die kogel zijn doel had gevonden.

Traag verstreken de minuten. En langen

tijd achtereen heerschte er een doodelijke stilte, die door niets werd verbroken dan door het gerucht van een omlaagrollenden steen, die in beweging werd gebracht door den voet van een der piraten, die langzaam en omzichtig hun omtrekkende beweging voltooiden.

En op het kaperschip werd het plotseling roerig. Men scheen daar tenslotte het besluit te hebben genomen, de kameraden te gaan helpen, en ook de twee laatste sloepen werden neergelaten, en bemand.

Weer klonk het onregelmatig geplas der haastig bewogen riemen, en heel langzaam werden de donkere vormen der sloepen grooter.

Zij waren nog niet halfweg, of van den kant van Keeling klonk een soort gegons, dat spoedig in kracht toenam, dat aanwies tot een soort van orkaan, en toen schoot er met ontzaglijke snelheid een soort van monstervogel op geen zestig meters boven de hoofden der belegerden heen!

Het was de Typhoon, die van haar nachtelijken tocht terugkeerde!

Een oogenblik daarna matigde de machine aanmerkelijk haar vaart, beschreef een boog, keerde terug, steeg nog een weinig — en plotseling overgoot een verblindend wit schijnsel een gedeelte van het strand en de rotsen.

Brand had het zoeklicht in werking gesteld!

De jongeman deed blijkbaar zijn best in een kleinen kring rond te vliegen, opdat de lichtkring daar beneden ongeveer op dezelfde plek zou blijven, en hij slaagde er in zooverre in, dat beurtelings, wegens de helling die het toestel bij het beschrijven van dien cirkel verkreeg, een groot gedeelte van de baai en van het strand daghelder werd belicht.

Met een dierlijk gebrul van woede, begroetten de verraste bandieten de verschijning van dien nieuwen vijand, die hun plannen in duigen dreigde te doen vallen, die de duisternis noodig hadden om te slagen!

In een wijden boog klonken hunne geweer-schoten, maar de kogels konden de vliegmaschine niet deren, die thans op bijna vijfhonderd meter hoogte vloog, en buiten hun bereik was.

Een oogenblik schenen de roeiers in de beide sloepen, blootgesteld aan dit verraderlijke schijnsel, in beraad te staan of zij niet liever zouden terugkeeren, en toen kozen zij de wijste partij, maakten zoo spoedig zij konden rechtsomkeert, zonder zich verder om hun makkers te bekommeren, en roeiden naar het

kaperschip terug, alsof de duivel hen op de hielen zat.

„Nu zullen ze het anker lichten en vluchten mylord!" riep Henderson opgewonden uit.

„Dat weet ik nog zoo net niet, Henderson!" hernam Raffles hoofdschuddend. „Zij konden wel eens tot het laatste oogenblik afwachten hoe het hier afloopt en of hun aanvoerder niet zou terugkeeren, want men laat een bedrag van eenige millioenen dollars maar niet zoo spoedig in den steek! Zij achten zich daar op hun schip veilig, en zij zullen misschien vast het anker lichten, en zich gereed maken om te vluchten — maar zij zullen op deze plek blijven, tot het gevaar al te dreigend wordt."

Nog terwijl hij sprak hadden Hobson Smith en Malory geschoten, en beide schoten waren raak, want het felle zoeklicht had hen duidelijk twee bandieten doen zien, die zoo onvoorzichtig waren geweest, hun hoofden te toonen.

Op dat oogenblik verdoofde plotseling het licht en toen begon het op een eigenaardige wijze met korte of lange tusschenpoozen weer te flikkeren.

„Mijnheer Brand seint!" zeide Raffles, zich tot Henderson wendend.

Brand seinde de gewone Morseteekens, en Raffles kon heel gemakkelijk de vraag lezen:

„Wat moet ik nu doen!"

Toen werd het volkomen donker, en Raffles, die begreep, dat Brand uitzag naar een antwoord, haalde zijn zaklantaarn te voorschijn, en seinde terug:

„Strijk weer neer op de weide, en wacht op nadere seinen, zonder de machine te verlaten."

„Hoe staat het daar beneden?" seinde Brand weer.

„Niet zoo kwaad! Ik geloof dat zij bevréesd worden. Daal nu maar spoedig!"

Het zoeklicht begon weer te stralen, de vliegmaschine bewoog zich wat meer landwaarts, daalde in groote kringen, en toen verloor men haar een oogenblik uit het oog, want zij streek neder op de laaggelegen weide, en doofde toen aanstonds het schelle zoeklicht weder. Dit viel ongeveer samen met het oogenblik, dat op zee het knarsend gepiep klonk van de katrollen, ten bewijze dat de booten weder werden ingehaald.

Daarop klonk onmiddellijk het geraas van den ankerketting, die over het spil liep — de zeeschuimers haalden het anker in.

Maar Raffles had goed gezien — het vaartuig bewoog zich niet van de plek, hetgeen was toe te schrijven aan het volkomen gebrek

aan wind en stoom. Maar aanstonds zou de vloed weer komen opzetten en dan mochten de schurken wel goed acht geven, dat hun schip niet ongemerkt te dicht de kust naderde, en vastliep op een van de zandplaten, of op een van de verraderlijke naaldscherpe klippen ten oosten van het eiland....

Het bleef vele minuten lang stil, en het was duidelijk dat de bandieten besluiteloos waren wat te doen.

En toen zeide Raffles, met een stem die geen tegenspraak duldde:

„Ik zal de heeren Hobson Smith en Barrymore moeten verzoeken, met een van de matrozen en met mijnheer Moore te vertrekken!"

„Vertrekken," riep Barrymore uit! „Wat bedoelt gij daarmee?"

„Gij zult met de vliegmaschine naar Keeling worden gebracht! Wij moeten nu juist gebruik maken van de duisternis."

„Maar de bandieten zullen u dan te sterk zijn!" riep Hobson Smith uit.

„Toch niet! Zij durven op het oogenblik niets wagen, en wij kunnen hen gemakkelijk in bedwang houden. De plek is hier zeer gunstig gekozen! Trouwens, mijn vriend kan dadelijk terugkeeren om ook de overigen te halen!"

„Maar dan zullen de schurken kunnen vluchten, zonder hun straf te ondergaan!"

„Dat denk ik niet!" sprak Raffles. „Ik zal wel maatregelen nemen! Maar dan moet gij ook, zoodra gij daar zijt, de politieautoriteiten gaan waarschuwen. En laten zij het niet te licht opvatten — er zullen altijd nog wel zestig man over zijn, om hun een warme ontvangst te bereiden!"

Hobson Smith en Barrymore wisselden een blik met elkander. Zij deden thans, wat zij als hun plicht beschouwden, maar nu hen de gelegenheid werd aangeboden het tooneel van dien ongelijken strijd te verlaten, nu wilden zij ook niet aarzelen.

Zoo zachtjes mogelijk, na van Malory met een handdruk afscheid te hebben genomen lieten de beide oude heeren zich afglijden aan de zijde van de laagvlakte, terwijl Henderson den armen waanzinnige weer opnam en als een kind voortdroeg. De kok, die een weinig gewond was, zou als eerste medegaan, en Raffles deed eenige stappen in de richting van de plek, waar Brand zijn seinen zou kunnen zien, zonder dat de zeeschuimers hem zelf in het oog zouden kunnen krijgen.

Hij haalde zijn zaklantaarn weer uit zijn zak en begon te seinen:

„Ik stuur je vier mannen, breng hen zoo

spoedig mogelijk naar Keeling. Vlieg zoo gauw je kunt, en keer dadelijk weer terug. Liggen de politiebooten nog in de haven?"

„Dat weet ik niet — maar ik heb heel duidelijk een Engelsch oorlogsschip op de reede zien liggen!"

„Het kon niet mooier! Deel dat aan Barrymore mede! Dat schip moet hierheen komen, en dan zullen wij althans het grootste gedeelte van de bende onschadelijk kunnen maken. Haast je, en laat haar loopen wat zij kan."

„In orde!" seinde Brand terug.

Nauwelijks vijf minuten daarna begon de schroef weer te razen, een fel schijnsel zwaaiende in het rond, gewerschoten kraakten, kreten van machteloze woede klonken, en toen viel plotseling weer die dreigende stilte, die des te vreemder aandeed na al dat rumoer.

En die stilte bleef duren, tot, twaalf minuten daarna, eensklaps weer het klepperend gerucht klonk van een schroef, dat met ongehoofelijke snelheid naderde. Het witte schijnsel veegde weer over strand en baai, als een droomgestalte schoot de wondervogel opnieuw over de rotsen, als om te laten zien dat zij er weer was, en streek toen neer op het veld.

„Onze beurt, mijnheer Malory," zeide Raffles lakoniek. „Wij kunnen thans gelukkig de vesting prijsgeven, en zoo al niet met vliegend vaandel, dan toch ook niet met stille trom aftrekken. Want ik heb nog een spelletje te spelen met die bandieten! Zij mochten het wel eens in hun hoofd krijgen, op dit oogenblik naar hun schip terug te keeren, en te vluchten! Gij ziet immers hun sloepen? Wij zullen er eens een goed onderhouden vuur op richten en zien of wij er geen zeef van kunnen maken!"

„Een prachtig denkbeeld!" juichte de jongeman. En het volgende oogenblik kraakten de schoten onophoudelijk, tientallen kogels joegen door de houten wanden van de sloepen, en maakten ze onbruikbaar. En met een verschrikkelijken slag sprong een der vaartui-

gen uit elkaar, één der geweerkogels had zeker een kistje met patronen geraakt.

Men scheen het daar aan boord van den piraat thans duister in te zien, want er werd luid geschreeuwd, een donkere rookwolk steeg uit de schoorsteenpijp op, de machine scheen te trillen van de inspanning. . . .

„Mooi zoò!" riep Raffles spottend, die zijn nachtkijker voor het oog had gebracht. „Wat ik gehoopt had is geschied, de vloed heeft hen verrast, en zij zitten vast boven op een zandplaat! Kom aan vrienden, wij hebben hier niets meer te doen en kunnen de rest overlaten aan de Instituten van Wet en Recht, die zoo voortreffelijk zijn ingericht! Terug, en vlug naar de machine!"

Het kleine troepje daalde zonder leven te maken haastig af naar de weide, en had zich een oogenblik later ingescheept.

Trots verhieft zich de Typhoon in de donkerblauwe nachtlucht, en haar zoeklicht bescheen daar beneden een tooneel van de grootste verwarring. Op het strand liepen talrijke mannen radeloos heen en weer, en poogden blijkbaar vruchteloos de eenige sloep, die door de ontploffing niet al te zeer gehavend leek, drijvende te houden. . . .

Iets meer dan twee en een half uur later, toen de vloed op zijn hoogst was, verscheen een Engelsche kruiser met acht stukken van dertig centimeter aan boord ter hoogte van het verlaten eiland, en een half uur daarna was het drama beëindigd, en waren de vijftig overlevenden van een bende van bijna tachtig man veilig opgesloten in de cachotten van het oorlogsschip.

Een maand later werden vijf raddraaiers tot den galg veroordeeld en alle anderen kregen levenslang, of zeer langdurige gevangenisstraffen.

Maar om dat alles bekommerde Raffles zich reeds niet meer, want toen was hij met zijn beide metgezellen en de kleine Aïda reeds lang weder teruggekeerd naar Londen.

De volgende aflevering (No. 636) bevat :

De zonderlinge zaak van Hayfield Mansions.

20 Cigaretten

10 Cigaretten



DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885